

Ο ΜΙΚΡΟΣ

ΙΠΠΟΤΗΣ

Με τὸ σπαθὶ
στὸ χέρι

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΒΑΣΤΙΛΛΗ

Ο ΝΕΑΡΟΣ 'Ανρὺ Ντυ-βερνουά, τὸ τολμηρὸ παιδί, καθὼς περνάει ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ἀγνωστους ποὺ τὸν συνέλαβαν, τὴ μεγάλη πόρτα τῶν φυλακῶν τῆς Βασιλλίης, νοιώθει ἕνα παγωμένο χέρι νὰ τοῦ σφίγγη τὴν καρδιά. Δὲν ἔχει πιά καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς ἔπεσε σὲ δόκανο (*) καί, καθὼς βαδίζει, τὸ μυαλό του δουλεύει ἐντατικά προσπαθώντας νὰ βρῇ ἕναν τρόπο σωτηρίας.

— Πρέπει νὰ γλυστρήσω ἀπὸ τὸν τάφο αὐτό!, σκέπτεται, πρὶν μὲ κλείσουν στὰ σκοτεινὰ καὶ ἀνήλιαγα ὑπόγειά του, ἀπ' ὅπου θὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ ξεφύγω. Ἐλάχιστοι

στὴ Γαλλία μποροῦν νὰ καυχήθουν ὅτι κατάφεραν νὰ βγοῦν ζωντανοὶ ἀπὸ ἐδῶ! "Ἄν εἶχα, τουλάχιστον, τὸ σπαθί μου, ὅλα θὰ ἦταν διαφορετικά.

Δὲν ἔχει τὸ σπαθί του ὁ μικρὸς ἱππότης. Μέσα στὴν ἄμαξα, μὲ τὴν ὁποία τὸν μετέφεραν ὡς ἐδῶ, τὸν ἀφώπλισον ὅταν θέλησε ν' ἀντισταθῇ. Καὶ τώρα εἶναι ἀοπλος, ἀνίκσνος νὰ παλαίψῃ. Ὅμως δὲν βάζει τὸ κεφάλι του κάτω ὁ 'Ανρὺ. Εἶναι ἀποφασισμένος νὰ παίξῃ κορώνα - γράμματα τὴ ζωὴ του ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ πεθάνῃ. Χίλιες φορὲς καλύτερος ὁ θάνατος μὲ τὸ σπαθί στὸ χέρι παρὰ τὸ ἀργὸ ξεψύχισμα ἀνάμεσα στὶς ἀλυσίδες.

Στὸ μεγάλο προαύλιο ὑπάρχουν μερικοὶ στρατιῶτες, ποὺ τὸν κυττάζουν κοροϊδευτι-

(*) Διάβασε τὸ πρῶτο τεῦχος: «Γιὰ τὴν Τιμὴ καὶ τὴ Δόξα».

κά. Είναι η πρώτη φορά που βλέπουν έναν τόσο μικρό φυλακισμένο.

— Πάει! Χάλασε το φρούριο!, λέει ο ένας απ' αυτούς. 'Αφού άρχισαν να στέλνουν και μωρά εδώ μέσα. Τί φοδηθήκανε απ' αυτό το παιδί και το φέρανε στη Βασίλλη;

· 'Ο 'Ανρὺ δὲν προφταίνει ν' ἀκούση τὴ συνέχεια τῆς κουβέντας, γιατί ἐκείνοι πού τὸν συνοδεύουν εἶναι διασπασμένοι. Τὸν σπρώχνουν σὲ μιὰ χαμηλὴ στοά, πού φωτίζεται μ' ἕνα φανάρι τοῦ λαδιοῦ κρεμασμένο στὸ ταβάνι. Προχωροῦν κάμποσο ἀκόμα καὶ στέκουν ἔξω ἀπὸ μιὰ πόρτα. Χτυπᾶνε καὶ περνᾶνε μέσα. Ἕνας ἀνθρώπος μὲ βλῆμμα φιδιοῦ κάθεται πίσω ἀπὸ ἕνα τραπέζι. Φοράει μιὰ μαύρη ρόμπα καὶ τὸ πρόσωπό του μοιάζει μὲ νεκροκεφαλὴ. Ἐχει μπροστά του ἕνα χοντρὸ κατάστιχο κι' ἕνα φτερό πού τὸ χρησιμοποιεῖ γιὰ πέννα. Δίπλα στὸ κατάστιχο ὑπάρχουν μιὰ πῆλη κανάτα μὲ κρασί κι' ἕνα ποτήρι. Ἐχει ἀδειάσει, φαίνεται, ἀρκετό, γιατί τὰ χνώτα του βρωμοῦν ἀπᾶσις.

— Καλῶς τὸ πουλάκι μου!, λέει καυχᾶζοντας καθὼς βλέπει τὸ παιδί.

Τὰ φιδίσια μάτια του περιεργάζονται τὸν 'Ανρὺ ἀπ' τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια.

— Πῶς σὲ λένε; ρωτᾷει.

— Εἶμαι γιοῦς τοῦ Μωρίς Ντυβερνουά!, ἀποκρίνεται μὲ σταθερὴ φωνὴ τὸ παιδί. Λέγομαι 'Ανρὺ Ντυβερνουά... Μ' ἔπιασαν ἔξω ἀπὸ τὸ Λούβρο τὴ στιγμὴ πού βοηθοῦσα δυο

κυρίες νὰ κατέβουν ἀπὸ τὴν ἄμαξά τους. Δὲν ξέρω γιὰ ποιο λόγο μὲ φέρανε ἐδῶ...

— Δὲν τὸ κατάλαβες; λέει καὶ καθὼς χαμογελάει δείχνει τὰ κίτρινα δόντια του ὁ ἀνθρώπος μὲ τὴ μαύρη ρόμπα. Σοβαρὰ λὲς πῶς δὲν τὸ κατάλαβες;

— Νάι.

— Σὲ εἶδανε ἀδύνατο, κύριε Ντυβερνουά, καὶ σὲ φέρανε ν' ἀλλάξης τὸν ἀέρα σου στὰ ὑπόγεια τῆς Βασίλλης!

Καὶ ξεσπάει σ' ἕνα δυνατό γέλιο. Μαζί του γελοῦνε τώρα γιὰ τὸ «ἔξυπνο» ἀστεῖο καὶ οἱ δυὸ ἀγνωστοὶ πού συνέλαβαν τὸ παιδί. Ὁ μικρὸς ἱππότης νοιάζει μέσα του νὰ φουντώνῃ ἕνας φοβερὸς θυμὸς. Ὅμως προσπαθεῖ νὰ δείξη ψυχραίμος. Κάτι πέρασε σαν ἀστραπὴ στὸ μυαλό του. Ἄν πετύχη...

— Ὡστε ἐσύ εἶσαι ὁ 'Ανρὺ Ντυβερνουά!, λέει ὁ ἀνθρώπος μὲ τὰ φιδίσια μάτια καὶ τραβάει μπροστά του τὸ χοντρὸ κατάστιχο. Ὁ γιοῦς τοῦ Μωρίς Ντυβερνουά;

— Μάλιστα.

Δὲν πάει πολὺς καιρὸς πού μοῦκανε μιὰν ἐπίσκεψι κι' ὁ πατέρας σου. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἦταν πολὺ πεισματάρης καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸ παραδεχτῇ πῶς ὀργανώθηκε μιὰ συνωμοσία ἐναντίον τοῦ βασιλεῆ.

— Ὁ πατέρας μου δὲν ἦταν δολοφόνος!, τὸν κόβει ἀπτόμα τὸ παιδί. Τὸν συκοφάντησαν καὶ τὸν καταδίκασαν ὀδίκαι!

Ἐκεῖνος ἀνασηκώνει τοὺς ὠμούς καὶ τὸν κυττάζει λοξά.

"Υστερα άρχίζει νά ξεφυλλίζει τὸ κατάστιχο. Παίρνει τὸ φτερό κι' ἑτοιμάζεται νά γράψῃ.

— Εἶσαι καὶ σὺ ζόρικος, βλέπω!, λέει κοροϊδευτικά. Ἄλλὰ σὲ λίγο θὰ γίνῃς ἡμέρος σὰν ἀνάκι. Ὑπάρχει ἐδῶ μέσα ἓνας θάλαμος γιὰ θασσανιστήρια, πού κάνει φρόνιμους σὰν κορίτσια ὅλους ἐκείνους πού θέλουν νά παριστήσουν τοὺς ἐξυπνους. Στὸ λέω γιὰ νὰ τὸ ξέρῃς...

Τὸ παιδί αἰσθάνεται ἓνα σύγκρου νὰ τὸ κυριεύῃ. Μὰ τὸ μυαλό του δὲν σταματáει νὰ σκέπτεται. Ἐχει ἐπιστημάνει μὲ τὸ μάτι ἓνα σπαθί, πού κρέμεται στὸν τοῖχο πίσω ἀπὸ τὴ ράχη ἐκείνου πού τοῦ μιλάει. Μετράει τὴν ἀπόστασι καὶ λογαριάζει τίς κινήσεις πού πρέπει νά κάνῃ γιὰ νὰ τὸ φτάσῃ...

— Ἐχετε ἔνταλμα συλλήψεως; ρωτáει ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ μαύρη ρόμπα.

Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄγνωστους σκύβει καὶ κάτω τοῦ ψιθυρίζει στ' αὐτί. Ἐκεῖνος κουνάει τὸ κεφάλι του. Ὁ Ἄνδρ' ῥίχνει μιὰ πλάγια ματιά στὸν ἄλλον πού στέκει δίπλα του. Δὲν φαίνεται νὰ τὸν προσέχῃ. Παρακολουθεῖ τοὺς δυὸ πού κουβεντιάζουν χαμηλόφωνα. Σφίγγει τὰ δόντια. Εἶναι μιὰ εὐκαιρία. Ἡ τῶρα ἢ ποτέ!

Ὅλες οἱ ἴνες τοῦ κορμιοῦ του τεντώνονται καὶ οἱ σιδερένιοι μυῶνες του μπαίνουν σὲ κίνησι. Κάνει ἓνα βῆμα πλάγιον, τεντώνει τὸ πόδι καὶ καταφέρνει ἓνα γερὸ λάκτισμα στὸ στομάχι ἐκείνου πού στέ-

κει δίπλα του. Ταυτόχρονα τὰ χέρια του ἀπλώνονται γοργά, φουχτιάζουν τὴ βαρειά πῆλη νη κανάτα πού βρίσκεται στὸ τραπέζι, τὴν ἀνασηκώνουν καὶ τὴν κατεβάζουν μὲ δύναμι στὰ δυὸ κεφάλια πού σιγοκουβεντιάζουν. Μισὸ λεπτὸ ἀργότερα σαλπάρει ἀπάνω στὸ τραπέζι, ξεκρεμαίει ἀπὸ τὸν τοῖχο τὸ σπαθί, τὸ τραβάει ἀπὸ τὴ θήκη καὶ ἓνα χαμόγελο θριαμβευτικὸ ἀστράφτει στὸ ὁμορφὸ πρόσωπό του.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ

 ΛΑ αὐτὰ ἔχουν γίνει μὲ μιὰ κεραυνόβόλα ταχύτητα καὶ οἱ τρεῖς ἄνθρωποι, πού βρίσκονται αὐτὴ τὴ στιγμή στὸ δωμάτιο αὐτοῦ τοῦ φρουρίου, αἰσθάνονται πολὺ ἄσχημα. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ φιδίσια μάτια ἔχει πέσει μὲ τὰ μούτρα στὸ τραπέζι, ἀνίκανος νὰ σαλέψῃ ἀπὸ τὸ δυνατό χτύπημα πού δέχτηκε. Ὁ δεῦτερος κρατάει τὸ στομάχι του καὶ δογγάει διπλωμένος στὰ δύο. Ὁ τρίτος ὅμως, πού τραυματίστηκε ἐπιπόλαια ἀπὸ τὴν κανάτα, ἔχει συνέλθει κι' ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη ἔκπληξι ἀφίνει μιὰ ὄγρια βλαστήμια νὰ τοῦ ξεφύγῃ καί, σέρνοντας τὸ ξίφος του, ἐπιτίθεται.

— Εἶσαι τρελλός, Ντυβεονουά, γιὰ νὰ νομίζῃς πὼς θὰ ξεφύγῃς ἀπὸ ἐδῶ μέσα!, λέει μὲ σφίχτὰ τὰ δόντια.

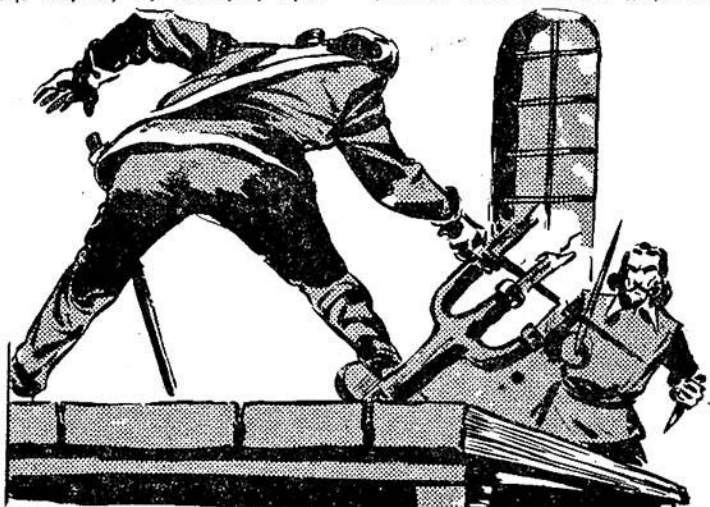
— Μὴ διάζεσαι νὰ βγάλῃς συμπεράσματα!, ἀποκρίνεται τὸ παιδί καθὼς διασταυρώνει τὸ σπαθί μαζί του καὶ ἀπο-

κρούει με τέχνη τὸ χτύπημα. Ὅποιοι εἶναι βιαστικός σκοντάφτει, κύριε!

Καί, καθώς μιλάει, τεντώνει τὸ χέρι καὶ ἡ μύτη τοῦ σπαθιοῦ του διαπερνάει τὸ μπράτσο τοῦ ἀντιπάλου του. Τὸ ξίφος του πέφτει στὸ πάτωμα. Βγάζει ἓνα βογγητὸ καὶ σκύβει νὰ τὸ πιάσῃ μετὰ τὸ ἀριστερό του χέρι. Ἀλλὰ ὁ νεαρὸς Ντυβερνουά δὲν τὸν ἀφίνει. Σαλτάρει ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ μετὰ μιὰ δυνατὴ γροθιά τὸν ἀνατρέπει. Ὁ ψηλὸς ἄντρας νοιώθει ὅλα τὰ πράγματα νὰ παίρνουν μιὰν ἀπίθανη βόλτα γύρω του, ζαλίζεται καὶ τινάζεται στὸν ἀπέναντι τοῖχο σὰν ἄδειο σακκί.

Τὸ παιδὶ τρέχει τώρα πρὸς τὴν πόρτα, τὴν ἀνοίγει, βγαί-

νει ἔξω καὶ τὴν κλειδώνει μ' ἓνα κλειδὶ ποὺ βρίσκεται ἀπάνω στὴν κλειδαριά της. Ὑστερα μὲ γοργὲς κινήσεις, πατώντας ἀθόρυβα καὶ μετὰ τὸ γυμνὸ σπαθί του στὸ χέρι, γλιστράει πρὸς τὴν ἔξοδο τῆς στοᾶς. Πρὶν βγῇ στὸ προαύλιο κοντοστέκεται. Δυὸ ἀπ' τοὺς στρατιῶτες κουβεντιάζουν μετὰ τὸν σκοπὸ τῆς πύλης. Πῶς θὰ περάσῃ ἀνάμεσά τους; Ὁ μικρὸς ἱππότης κυττάζει τὰ ὑψηλὰ τεῖχη ποὺ τριγυρνᾶνε τοῦτο τὸ φοβερὸ φρούριο. Εἶναι ἀδύνατο νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ ἐκεῖ. Πρέχει νὰ δοῇ ἄλλον τρόπο, πιὸ σίγουρο. Ἀλλὰ ὁ τρόπος αὐτὸς εἶναι ἀνάγκη νὰ θρεθῇ πολὺ σύντομα. Γιατὶ σὲ λίγο θὰ εἶναι ἀργὰ καὶ ὅλα θὰ πάνε χαμένα.

Τὸ ἥρωικὸ παιδὶ σαλτάρει ἀπάνω στὸ τραπέζι καὶ τὸ σπαθί του ἀποκρούει τὸ πρῶτο χτύπημα!

—Τώρα θά σου πῶ, κύριε καρδινάλιε, γιατί σ' ἔφερα ἐδῶ!, λέει ὁ Τριμπουσόν.

Ἐκεῖνοι πού εἶναι κλειδωμένοι στό δωμάτιο ἀρχίζουν κιόλας νά θροντούν τήν πόρτα καί φωνάζουν. Κάποιος θά τοὺς ἀκούσῃ. Κι' ὕστερα θά σημάνῃ συναγεμερὸς καί τὸ βαρὺ κανόνι πού βρίσκεται στὶς ἐπάλξεις τοῦ πύργου θά θροντήσῃ ξυπνώντας τοὺς σωματοφύλακες καί τὴ χωροφυλακὴ τοῦ καρδινάλιου.

— Κάτι πρέπει νά κάνω, λέει τὸ παιδί καθὼς κυττάζει δεξιὰ κι' ἀριστερά. Κάτι πρέπει νά κάνω...

Ξαφνικά, τὸ μάτι του πέφτει στό φανάρι τοῦ λαδιοῦ, πού κρέμεται ἀπ' τὸ ταβάνι καί φωτίζει θαμπὰ τὴ στοά. Βρῆκε τί πρέπει νά κάνῃ. Γυρίζει πρὸς τὰ πίσω, κάνει με-

ρικὰ θήματα καί σηκώνει τὸ σπαθί του. Τὸ φανάρι δέχεται ἓνα δυνατὸ χτύπημα, γίνεται χίλια κομμάτια καί τὰ σπασμένα του τζάμια πέφτουν μὲ πάταγο στό πάτωμα. Ἐνα πηχτὸ σκοτάδι ἀπλώνεται στὴ στοά.

Οἱ στρατιῶτες πού κουβεντιάσουν μὲ τὸν συνάδελφό τους στὴν εἴσοδο τοῦ φρουρίου ἀκούνε τὸ θόρυβο καί κυττάζουν γύρω τους γιὰ μιὰ στίγμῃ παραξενεμένοι σὰν νά ζητοῦν νά μαντέψουν ἀπὸ πού προέρχεται ὁ θόρυβος αὐτός. Ὑστερα, ἀφίνουν στὴ μέση τὴν κουβέντα καί τρέχουν πρὸς τὴ στοά. Ὁ Ἀνρὺ κολλάει τὴ ράχη του στὸν τοῖχο. Γίνεται ἔνα μὲ τὴ νύχτα καί περιμένει.

Οί δυο στρατιώτες περνούν τρέχοντας από μπροστά του αλλά δεν τον βλέπουν. Στέκονται μερικά μέτρα πιο εκεί και παραξενεύονται περισσότερο όταν ακούνε μια πόρτα που βροντάει.

— Κάποια φασαρία γίνεται στο γραφείο του αρχιφύλακα!, λέει ο ένας από τους δυο. Και κάποιος έσπασε το φανάρι του διαδρόμου.

— Πάμε προς τα εκεί!, λέει ο άλλος.

Και αρχίζουν να προχωρούν ψηλαφητά μέσα στο πηχτό σκοτάδι. Την ίδια στιγμή ο Άνρϋ Ντυβερνουά γλυστράει προς την έξοδο και βγαίνει στο προαύλιο. Βαδίζοντας στη σκιά, πλησιάζει χωρίς να γίνη αντιληπτός στο πίσω μέρος της σκοτιάς. Ο φρουρός στρατιώτης με το όπλο στον ώμο, στέκει ακίνητος. Το παιδί πέφτει στις ύγρες πλάκες και σέρνεται σά φίδι με την κοιλιά προς το μέρος του. Τώρα βλέπει καθαρά τη ράχη του. Πλησιάζει λίγο ακόμα και εφότομα τινάζεται όρθος. Η μύτη του σπαθιού του ακουμπάει στο λαιμό του στρατιώτη.

— Άν κινηθής, είσαι χαμένος!, του λέει χαμηλόφωνα. Τσιμουδιά, αν αγαπάς τη ζωή σου.

Ο στρατιώτης κάνει μια κίνησι τρομαγμένος. Μά το σπαθί του Άνρϋ Ντυβερνουά μένει στη θέσι του. Η αίχμη του τρυπάει έλαφρά το δέρμα του φρουρού. Τα μάτια του γεμίζουν φόβο, καθώς βλέπει μπροστά του εκείνον που πρίν

μια ώρα έφεραν με την κλειστή άμαξα οί χωροφύλακες του καρδιναλίου.

— Το παιδί!, λέει με πνιχτή ανάσα. Το παιδί!

— Δώσε μου το όπλο σου!, διατάζει ο Άνρϋ.

Ο στρατιώτης βλέπει ότι δεν μπορεί να κάνει διαφορετικά και παραδίνει το όπλο του. Το παιδί το παίρνει στα χέρια του και με μια σβέλτη κίνησι γυρίζει την κάννη προς το μέρος του και τον σημαδεύει.

— Άν φωνάξης πρίν περάσω την έξορτα, του λέει, θα πυροβολήσω! Και να το ξέρης! Δεν θα φταίω εγώ αν ή σφαίρα σου τρυπήση την καρδιά!

Καί, καθώς μιλάει, όπισθωχωρεί με γοργό βήμα, σημαδεύοντας πάντα τον στρατιώτη που μένει άσάλευτος. Με το άριστερό του χέρι σηκώνει την άμπαρά της πόρτας, την άνοίγει και βγαίνει. Όταν φτάνει στις μεγάλες πέτρινες σκάλες που φέρνουν στο δρόμο, γυρίζει τη ράχη. Δέκα μέτρα πιο εκεί βλέπει την κλειστή μαύρη άμαξα μέσα στην όποία τον έφεραν έδω. Η θέσι του άμαξα είναι άδεια. Ο οδηγός της θα πήγε σέ καυμιά από τις γύρω ταβέρνες, όπου συχνάζουν οί στρατιώτες, άδειάση κανένα ποτήρι κρασί. Ο Άνρϋ δεν σκέφτεται και πολύ. Τρέχει, σαλτάρει άπάνω, πιάνει τα γκέμια και μαστιγώνει τα άλογα. Υστερα από ένα λεπτό το κλειστό μαύρο άμάξι κυλάει σαν δαιμονισμένο προς την πλατεία του Λούδρου, διασχίζοντας τους

δρόμους του Παρισιού. Κανείς δεν μπορεί να υποψιασθή πώς ή άμαξα αυτή, που έχει το έμβλημα της άστυνομίας, οδηγείται από έναν δραπέτη τών φυλακών της Βαστίλλης!

Ο ΤΡΙΜΠΟΥΣΟΝ ΚΑΙ Η ΜΥΤΗ ΤΟΥ

ΚΑΙΡΟΣ όμως είναι να ξαναγυρίσουμε κι' εμείς έξω από το παλάτι του Λουδοβίκου του 13ου, πριν φτάση εκεί ο μικρός ίππότης. Έχουν γίνει κι' εδώ, σ' αυτό το μεταξύ, μερικά παράξενα πράγματα, που είναι προς δόξα και τιμή του... «παλληκαρά» Τριμπουσόν.

Ο Τριμπουσόν, ο ύπνρέρτης του Άνρϋ Ντυβερνουά, ξύνει τη μύτη του! Κάθε φορά που ο βαρελοειδής αυτός άνθρωπος βρίσκεται σε άμηνανία, ξύνει την παπαγαλίσια μύτη του γιά... να κατεβάση ιδέες! 'Η σύλληψις, ή άπαγωγή του κυρίου του και ή μεταφορά του στην άμαξα της άστυνομίας έγιναν με καταπληκτική ταχύτητα και το βραδυκίνητο μυαλό του δέ μπορεί ακόμα να καταλάβη.

—Μά τί συνέβη; άναρωτιέται. Είμαι ξύπνιος ή όνειρεύομαι;

Τσιμπάει το χέρι του.

— Όχι. Δεν κοιμάμαι!, λέει. Ξύπνιος είμαι. Για να είμαι λοιπόν ξύπνιος θα πή πώς όλα αυτά που γίνανε εδώ ήταν αληθινά. Άρα ο πιτσιρικάς ο άφέντης μου, βρίσκεται σε κίνδυνο.

Και ξαφνικά...θυμώνει!

— Άπάνω τους λοιπόν!, φωνάζει κι' αποφασίζει να τρέξη πίσω από την άμαξα. Άπάνω τους, Τριμπουσόν!

Άλλά όσο να κατεβάση ιδέες, να καταλάβη τί έχει συμβή και ν' αποφασίση να κινηθή, ή άμαξα με το παιδί και τους δυο άγνώστους έχει γίνει άφαντη μέσα στο σκοτάδι. Μένει λοιπόν στα κρύα του λουτρού ο Τριμπουσόν και ξαναρχίζει να ξύνη τη μύτη του!

Σ' αυτό το μεταξύ οι δυο γυναίκες, ή μικρή πριγκήπισσα Λουσιέν, ή εξαδέλφη της Βασίλισσας της Γαλλίας, και ή κυρία έπί τών Τιμών Σουζάν, που στέκουν μπροστά στην πόρτα τών άνακτόρων του Λούβρου, δεν έχουν συνέλθει κι' αυτές ακόμα από την έκπληξι. Στέκουν άσάλευτες, σαν να τις χτύπησε κεραυνός. Μέσα στην μαύρη κλειστή άμαξα, που χάθηκε στο βάθος του δρόμου, βρίσκεται το γενναίο παιδί, ο μικρός ίππότης, που με τόση παλληκαριά λίγες ώρες νωρίτερα, στο δημόσιο δρόμο του Ρουέν, τούς έσωσε δυο φορές τη ζωή, συγκρατώντας τά άφηνισμένα αλογα στο χείλος του γκρεμού και νικώντας τους τρεις ληστές.

— Θεέ μου!, λέει το κορίτσι με τις ξανθές μπούκλες. Είναι τρομερό. Αυτόι που τόν πήραν είναι άνθρωποι του Ρισελιέ. Άναγνώρισα τόν έναν απ' αυτούς.

Η Σουζάν κουνάει το κεφάλι.

— Δεν υπάρχει άμφιβολία

πώς θα τὸν πᾶνε στὴ Βαστίλλη, λέει. Ὁ καρδινάλιος καταλαβαίνει πῶς αὐτὸ τὸ παιδί, ὁ τελευταῖος ἀπόγονος τῶν Ντυβερνούα, μπορεῖ νὰ τοῦ δημιουργήσῃ φασαρίες.

— Μὰ πῶς τὸ ἔμαθε πῶς θάρχόταν μαζί μας στὸ Παρίσι; ρωτᾷ ἡ Λουσιέν.

— Κάποιος ἀπὸ τοὺς τραυματισμένους ληστές, πού δὲν ἦσαν ληστές ἀλλὰ μεταμφιεσμένοι σωματοφύλακες τοῦ Ρισελιέ, κατάρφερε μὲ τὸ ὄλογό του νὰ φτάσῃ ἐδῶ πρὶν ἀπὸ μᾶς καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ γιὰ ὅσα ἔγιναν. Κι' ἐκεῖνος ἔστειλε καὶ τοῦ ἔστησε παγίδα. Ὁ καρδινάλιος δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ γυρίσῃ στὸ Παρίσι καὶ νὰ συναντηθῇ μὲ

τὴ Βασίλισσα. Δὲν τὸ πέτυχε καὶ τώρα θὰ ξεσπάσῃ στὸ παιδί πού μᾶς δοθήσῃ. Σκότωσε τὸν πατέρα. Τώρα ἔχει στὰ χέρια καὶ τὸ γιό.

— Πρέπει νὰ κάνουμε κάτι νὰ τὸν σώσουμε!, λέει μὲ σπαραγμὸ ἡ Λουσιέν. Ἡ Βασίλισσα πρέπει νὰ πείσῃ τὸν Βασιλέα νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸ τὸ ἐγκλημα. Πᾶμε ἀμέσως νὰ τὴν δοῦμε.

Ὁ Τριμπουσὸν τὶς βλέπει πού φεύγουν καὶ χάνονται πίσω ἀπ' τὴ μεγάλη πόρτα τοῦ Λούβρου καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ξύνη τὴ μύτη του! Ἀκουσε τὶς κουβέντες καὶ κατὰλαβε.

— Τριμπουσόν, δὲν εἶσαι ἐν τάξει!, λέει. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἀφήσῃς νὰ πάρουν τὸν μικρὸ

Ἀπότομα στέκουν. Δέκα μέτρα πρὶν ἐκεῖ βλέπουν τοὺς σωματοφύλακες.

—Είμαι χαμένη!, λέει η Βασίλισσα και αναλύεται σε λυγμούς.

κάτω από τὰ μάτια σου. Τί κολοκύθια παλληκαράς είσαι, άφού άρπάξανε τόν άφέντη σου και δέ σάλεψες;

Καί, καθώς μονολογει, άνοίγει τὰ πέντε δάχτυλά του και τὰ κολλάει στο μούτρο του.

— Νά! Πάρτα για να μη στα χρωστάω, κύριε Τριμπουσόν!, λέει.

Τήν ίδια στιγμή όμως κρύβεται πίσω από ένα δέντρο και σταματάει να μιλά. Μια μεγαλοπρεπής άμαξα με θυρεό φαίνεται στο βάθος του δρόμου και έρχεται και σταματάει έξω από τὸ ανάκτορο. Ο άμαξηλάτης πηδάει από τή θέση του και άνοίγει τήν πόρτα. Ο Τριμπουσόν γουρλώνει

τὰ δίχρωμα μάτια του. Ο άνθρωπος που κατεβαίνει είναι ο Ρισελιέ! Ο καρδινάλιος λέει κάτι στὸν άμαξά του και με διαστικά δήματα μπαίνει στο Λούβρο.

— Τί να ζητά τάχα τέτοιαν ώρα στο παλάτι ο Ρισελιέ; αναρωτιέται ο υπηρέτης. Κάτι σοβαρό πρέπει να συμβαίνει...

Και αρχίζει να ξύνη πάλι τή μύτη του... να κατεβάση ιδέες!

Ο ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΣ
ΚΑΙ Ο...ΤΡΙΜΠΟΥΣΟΝ!

ΥΣΤΕΡΑ από δέκα λεπτά, ο καρδινάλιος ξαναβγαίνει από τὸ Λούβρο. Είναι κατσούφης και άμίλητος.

Ὁ Λουδοβίκος δὲν τὸν δέχτηκε. Ἦταν ἀπὸ νωρὶς ἀδιάθετος καὶ ἔχει ξαπλώσει κατὰ παραγγελίαν τῶν γιατρῶν του. Ὁ Ρισελιέ μπαίνει στὴν ἄμαξα.

— Πήγαινε με στὸ σπίτι!, διατάζει τὸν ἄμαξά.

Ρίχνεται στὸ κάθισμα καὶ βυθίζεται σὲ σκέψεις. Τὰ πράγματα δὲν ἦρθαν ὅπως τὰ περίμενε ἀπόψε. Αὐτὴ ἡ ἀναβολὴ τῆς συναντήσεως μὲ τὸν Βασιλέα εἶναι μιὰ ἀτυχία. Ἀπόψε λογάριαζε νὰ δώσῃ τὸ τελειωτικὸ χτύπημα. Ἦταν σίγουρος πὼς ὁ Βασίληας θὰ τὸν δεχόταν καὶ ὅλα τὰ εἶχε προβλέψει. Μονάχα τὴν ξαφνικὴ ἀδιαθεσίαν του δὲν πρόβλεψε. Ἀλλὰ καὶ αὐριο ἴσως δὲν θὰ εἶναι ἀργά. Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα κολλιέ μὲ μαργαριτάρια καὶ τὸ κυττάζει. Τὰ μικρὰ μάτια του ἀστράφτουν γεμάτα κακία.

— Αὐτὸ τὸ κολλιέ, Ἄννα Αὐστριακὴ, εἶναι πού θὰ σὲ κἀν νὰ χάσῃς τὸ θρόνο τῆς Γαλλίας!, λέει μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του. Τότε θὰ καταλάβῃς πὼς κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βάλῃ μαζί μου, ὅσο ψηλὰ κι' ἂν βρίσκεται!

Τὸ κολλιέ αὐτὸ μὲ τὰ μαργαριτάρια εἶναι, ὅπως θυμάται ὁ ἀναγνώστης, τὸ κολλιέ τῆς Βασίλισσας πού τὸ εἶχε παραδώσει στὸν ἀπεσταλμένο της Ντέ Σαμπριέν ὡς δῆγμα ἀναγνωρίσεως πρὸς τὸν δούκα τοῦ Σαίντ Ἐτιέν, ἀφισωμένο φίλο της καὶ ἐχθρὸ τοῦ καρδινάλιου: «Πήγαινε νὰ τὸν προφτάσῃς στὴν Ἀμιένη»,

τοῦ εἶχε πῆ. «Νὰ τοῦ πῆς ὅτι πρέπει ν' ἀναβάλῃ τὴν ἀφίξί του στὸ Παρίσι γιατί οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ρισελιέ θὰ τὸν δολοφονήσουν. Γιὰ νὰ σὲ πιστέψῃ, δεῖξε του αὐτὸ τὸ κολλιέ. Τὸ γνωρίζει. Εἶναι ἓνα δῶρο πού μοῦ ἔκανε ὁ Βασίλειος στὴν ἐορτὴ τῶν γενεθλίων μου, ὅπου ἦταν προσκεκλημένος καὶ αὐτός. Ὑστερα μοῦ τὸ ἐπιστρέφεις. Προσοχὴ μονάχα μὴ πέσῃ σὲ κακὰ χέρια...» (*)

Ὁ Ντέ Σαμπριέν ὅμως δὲν πρόφτασε νὰ φτάσῃ στὴν Ἀμιένη. Οἱ σωματοφύλακες τοῦ καρδινάλιου, πού τὸν παρακολουθοῦσαν, τὸν σκότωσαν καί, ψάχνοντας νὰ βροῦν κάποια ἐπιστολὴ πού λογάριαζαν πὼς εἶχε μαζί του, βρῆκαν τὸ κολλιέ τῆς Βασίλισσας. Αὐτὸ τὸ κολλιέ εἶναι πού ἔχει αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὰ χέρια του ὁ Ρισελιέ. Στὸ μυαλό του ἔχει καταστρώσει ἓνα σατανικὸ σχέδιο. Θὰ δεῖξῃ τὸ κόσμημα στὸν Βασιλέα, φτιάχνοντας μιὰ ψεύτικη ἱστορία ὅτι τάχα ἡ Ὑψηλὴ σύζυγός του μὴ ἐκτιμώντας τὸ πολῦτιμο δῶρο του τὸ χάρισε σὲ κάποιον ἀπὸ τοὺς εὐνοούμενους της, προσβάλλοντας μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὴν τιμὴ τοῦ Στέμματος. Ὁ Λουδοβίκος θὰ πέσῃ στὴν παγίδα, θὰ πιστέψῃ τὰ ὅσα θὰ τοῦ πῆ, καὶ ἡ Ἄννα ἢ Αὐστριακὴ, ἡ θανάσιμος ἀντίπλος τῆς Πανιερότητός του, θὰ διωχτῇ ἀπὸ τὸ θρόνο τῆς Γαλλίας...

(*) Διάβασε τὸ πρῶτο τεῦχος: «Γιὰ τὴν Τιμὴ καὶ τὴ Δόξα».

— Μιά μικρή αναβολή πήρες, Άννα!, λέει μέσα από τὰ δόντια του ὁ Ρισελιέ καθὼς εἶναι ξαπλωμένος στὸ βάθος τῆς ἀμαξίας. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ αναβολὴ δὲ θὰ σὲ ὠφελήσῃ σὲ τίποτα. Ὁ Βασιλεὺς ἔχει εἰδοποιηθῇ κιόλας πὼς τὸ περιήγημα κολλιὲ δὲν βρίσκεται στὰ χέρια σου. Μονάχα πού, γιὰ νὰ πιστέψῃ τὴν ἱστορία μου, πρέπει νὰ τοῦ τὸ παραδώσω ἐγώ. Ἡ ἐκδίκησίς μου θὰ ολοκληρωθῇ αὐριο...

Καὶ χαμογελαεὶ εὐχαριστημένος. Ξαφνικὰ ὅμως νοιώθει ἕνα δυνατὸ τράνταγμα καὶ τινάζεται πρὸς τὰ ἑμπρός. Ἡ ἄμαξα ἔχει σταματήσει ἀπὸτομα.

— Εἶσαι ὁ χειρότερος ἀμαξηλάτης τοῦ κόσμου!, φωνάζει θυμωμένος καὶ βροντᾷ τὴ γροθιά του πρὸς τὸ μέρος τοῦ καθίσματος τοῦ ἀμαξῆ. Αὐριο θὰ σὲ ἀπολύσω, ἡλίθιε!

Καί, γκρινιάζοντας, ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ κατεβαίνει θυμωμένος. Μὰ τώρα θυμώνει περισσότερο! Γίνεται ἔξω φρενὼν καθὼς κυττάζει γύρω του. Ἐδῶ δὲν εἶναι τὸ σπίτι του! Ἡ ἄμαξα ἔχει σταματήσει σὲ μιὰν ἐρημικὴ καὶ σκοτεινὴ πλατεῖα.

Εἶναι ἔτοιμος νὰ βρῖσῃ πάλι τὸν ἀμαξῆ του, ὅταν τὸν βλέπει νὰ στέκῃ μπροστά του κρατώντας μιὰ πιστόλα στὸ χέρι καὶ νὰ τὸν σημαδεύῃ. Μά... Ἄλλο πάλι αὐτό! Δὲν εἶναι ὁ ἀμαξῆς του αὐτός. Κάτι πάει νὰ πῇ, ἀλλὰ ὁ ἄλλος τὸν προλαβαίνει.

—Ταπεινότητος δούλος τῆς

Πανιερότητός σας!, λέει κἀνοντας μιὰ θαυμάτη κωμικὴ ὑπόκλισι ὁ Τριμπουσόν, γιὰτὶ αὐτὸς εἶναι πού κρατᾷ τὴν πιστόλα καὶ τὸν σημαδεύει. Νὰ μὲ συγχωρήτῃ πού σὰς ἔφερα ὡς ἐδῶ κάτω, ἀλλὰ ἦταν ἀνάγκη νὰ σὰς πῶ δυὸ κουβέντες ἰδιαιτέρως στ' αὐτὴ μὲ τὴν ἡσυχία μου...

— Ποιὸς εἶσαι ἐσύ; ρωτᾷ ἄγρια ὁ καρδινάλιος.

— Ὀνομάζουμαι Τριμπουσόν, ἀποκρίνεται καὶ κάνει μιὰ νέα κωμικὴ ὑπόκλισι ὁ ὑπὸντος. Ἀνῆλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσία τοῦ μικροῦ Ἀνρὺ Ντυβερνουά καὶ ἔγινα ἀμαξῆς σας γιὰ νὰ σὰς φέρω ὡς ἐδῶ καὶ νὰ ὑποβάλω τὰ ταπεινότητά σου σέβῃ μου...

— Ποῦ εἶναι ὁ ἀμαξηλάτης μου, ἀχρεῖε; φωνάζει ὁ Ρισελιέ.

— Ὁ ἀμαξῆς σας χαίρει ἄκρας ὑγείας, Ἐξοχώτατε! Ἐχει σπασμένα πέντε πλευρὰ καὶ ματωμένο τὸ κεφάλι καὶ περιμένει νὰ τὸν δγάλουν ἀπὸ κάποια ὑπόνομο πού τὸν ἔρριξα. Ἡ Πανιερότης σας πρέπει νὰ μὲ πιστέψῃ... Δὲν ἤθελα νὰ τοῦ κάνω κακό, ἀλλὰ μοῦ ἀσκηνομίλησε καὶ ὁ Τριμπουσόν δὲν τὰ σηκώνει κάτι τέτοια...

— Παλιάνθρωπε!, ἀγριεύει τώρα πῶς πολὺ ὁ καρδινάλιος καὶ δοκιμάζει νὰ τραβήξῃ τὸ ξίφος του πού βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸν μανδύα του. Δὲν ξέρεις πὼς μ' αὐτὸ πού ἔκανες καταδικαστὴς μονάχος σου τὸν ἑαυτὸ σου σὲ θάνατο;

— Κάνε μου τὴ χάρι νὰ

καθήσης φρόνιμα!, διατάζει χαμογελώντας ο Τριμπουσόν. Άφησε τὸ σπαθί στὴ θέση του, γιατί θ' ἀναγκαστώ νὰ σοὺ ρίξω! Κι' ἔπειτα μάζεψε τὴ γλώσσα σου! Μιά φορά, ὅταν ἤμουνα στὴν Ἰσπανία, ἔκοψα σαράντα γλώσσες καὶ τὶς κρέμασα χαϊμαλὶ στὸ λαμό τοῦ ἀλόγου μου, γιατί ἐκεῖνοι ποὺ τὶς εἶχανε μὲ εἶπανε παληάνθρωπο ὅπως καὶ σὺ τώρα! Λοιπόν, λάβε τὰ μέτρα σου καὶ σήκωσε τὰ χέρια ψηλά!

Ὁ Ρισελιὲ κυττάζει τώρα φοβισμένος αὐτὸν τὸν κοντό-χοντρο ἄνθρωπο ποὺ κάνει τόσο...φοβερά καὶ τρομερά πράγματα καὶ σηκώνει τὰ χέρια...

— Ἔτσι μπράβο! Τώρα γίνεσαι καλὸ παιδί!, λέει ὁ Τριμπουσόν.

Τὸν πλησιάζει περισσότερο καὶ μὲ σβέλτες κινήσεις τοῦ παίρνει τὸ ξίφος καὶ τὸν ψάχνει. Στὴν τσέπη του βρίσκει τὸ κολλιὲ μὲ τὰ μαργαριτάρια.

— Ὁχι αὐτό! Μὴν τὸ παίρνης! Εἶναι τῆς Βασίλισσας!, ξεφωνίζει ὁ καρδιναλῖος, μὰ σχεδὸν ἀμέσως μετανοιωμένος δαγκώνει τὰ χεῖλη του γιατί τοῦ ξέφυγε αὐτὸ τὸ μυστικό. Ὅσα λεφτὰ θέλεις, σοὺ δίνω. Ἀλλὰ μὴν παίρνης τὸ κολλιέ.

— Τῆς Βασίλισσας εἶπες; Τόσο τὸ καλύτερο. Γιὰ νὰ βρίσκεται στὰ χέρια σου, θὰ πῇ πὼς τὸ ἔκλεψες. Ἐκτὸς ἂν θέλῃς νὰ μὲ κάνῃς νὰ πιστέψω πὼς σοὺ τὸ ἔκανε δῶρο ἐπειδὴ τὴν... ἀγαπᾷς τόσο πολὺ!

Καί, καθὼς μιλάει, ρίχνει

τὸ κολλιὲ μὲ τὰ μαργαριτάρια στὴν τσέπη του.

— Εἶσαι ἓνας ληστής!, γρυλλίζει ὁ Ρισελιέ.

— Ὁχι χειρότερος ἀπὸ σε-να!, ἀποκρίνεται ὁ Τριμπουσόν. Καὶ τώρα θὰ σοὺ πῶ γιατί σ' ἔφερα ὡς ἐδῶ.

ΟΙ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΕΣ ΕΠΕΜΒΑΙΝΟΥΝ

ΤΙΝΕΤΑΙ μιὰ μικρὴ σιωπή. Ὁ Ρισελιέ, ὁ ἰσχυρότερος (περισσότερο ἀκόμα κι' ἀπὸ τὸ Βασιλέα) ἄνθρωπος τῆς Γαλλίας, νοιώθει μιὰ φοβερὴ λύσσα νὰ φουντώ-νῃ μέσα του. Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χωνέψῃ πὼς ἔπεσε σὲ τέτοια παγίδα αὐτός, ποὺ εἶναι ἄφθαστος στὸ νὰ στήνῃ παγίδες στοὺς ἄλλους. Ἐγινε γελοῖος! Δὲν ὑπάρχει χειρότερος ἐξευτελισμὸς ἀπ' αὐτόν. Νὰ στέκεται μὲ ψηλὰ τὰ χέρια μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν χοντροῦπηρέτη, ποὺ τὸν σημαδεύει μὲ τὴν πιστόλα του. Τὸ βλέμμα του μέσα στὸ σκοτάδι ἀστράφτει γεμάτο ἔχθρα καὶ τὰ δάχτυλά του ἀνοιγοκλείνουν νευρικά.

— Μοὺ χρειάζεται λοιπὸν ἓνα χαρτί!, λέει ὁ Τριμπουσόν ποὺ σπάει πρῶτος τὴ σιωπή.

— Ἐνα χαρτί; ρωτᾷ αὐτός. Τί χαρτί;

— Ἐνα χαρτί μὲ μιὰ καλλιγραφημένη ὑπογραφή ἀπὸ τὴν ἀφεντιά σου, πανιερώτατε! Ὁ μικρὸς ἀφέντης μου, ὁ Ἄνρὺ Ντυβερνούα, κατ' ἐντολήν σου, πιάστηκε ἀπόψε

ἀπὸ τοὺς χωροφύλακες καὶ μεταφέρθηκε στὴ Βαστίλλη. Ἀγαπᾶω πολὺ τὸν πιτσιρίκο, καρδινάλιε, καὶ μοῦ κακοφάνηκε πολὺ αὐτὸ ποὺ ἔκανες. Γιατὶ τὸ παιδί εἶναι ἀθῶο καὶ δὲν πείραξε κανένα. Λοιπὸν, θὰ μοῦ δώσης αὐτὴ τὴ στιγμή ἓνα σημεῖωμα ποὺ θὰ λήη πῶς κατὰ λάθος συνελήφθη ὁ Ἄνρὺ Ντυβερνουά καὶ πῶς ἀμέσως πρέπει νὰ τοῦ δοθῇ ἡ ἐλευθερία του. Αὐτὸ τὸ χαρτί θὰ τὸ πάρω στὰ χέρια μου καὶ θὰ πάω κατ' εὐθείαν στὶς φυλακές.

— Αὐτὸ δὲ γίνεται! τὸν κόβει ἀπότομα ὁ καρδινάλιος. Ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ Βασίλεα Λουδοβίκου τοῦ 13ου δὲν δέχεται ἐκδισασμούς!

Ὁ Τριμπουσόν... ζύνει γῆ μὴ τέ.

— Πῶς τὸ εἶπες αὐτό; ρωτάει.

— Εἶπα ὅτι δὲν δέχουμαι ἐκδισασμούς.

— Τότε δέξου αὐτὸ γιὰ... προκαταβολή!

Καί, καθὼς μιλάει, σηκώνει τὸ χέρι του καὶ τοῦ δίνει μιὰ γροθιά στὸ στομάχι. Ὁ καρδινάλιος βγάξει ἓνα βογγητό.

— Αὐτὸ εἶναι ἓνα μικρὸ χᾶδι!, λέει ὁ Τριμπουσόν. Ἄν ἐξακολουθήσης νὰ λὲς κουταμάρες, θὰ φᾶς μιὰ πραγματικὴ γροθιά καὶ δὲν ἀνακατεύουμαι! Ἐμένα ποὺ μὲ βλέπεις μὲ λένε Τριμπουσόν καί, ὅταν ἤμουνα στὴν Ἀθῆσυνία, σκότωσα μὲ μιὰ γροθιά... πέντε ἐλέφαντες. Λοιπὸν δὲ σηκώνω πολλές κουδέντες!

Ὁ Ρισελιὲ γίνεται χλωμός.

Αὐτὸς ὁ βαρελοειδὲς ἄνθρωπος φαίνεται ἱκανὸς γιὰ ὅλα.

— Λοιπὸν θὰ γράψης καὶ θὰ ὑπογράψης τὸ χαρτί ποὺ θὰ δίνη διαταγὴ ν' ἀφήσουν ἐλεύθερο τὸν Ἄνρὺ. Θὰ πάω ὁ ἴδιος στὴ Βαστίλλη μ' αὐτὸ τὸ χαρτί καὶ θὰ τὸν παραλάβω. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὅμως, ἐπειδὴ ξέρω τί ἀλεποῦ εἶσαι καὶ πῶς μπορεῖς νὰ εἰδοποιήσης τοὺς ἀνθρώπους σου νὰ μὲ συλλάβουν καὶ μένα, θὰ σὲ δέσω σ' αὐτὸ τὸ δέντρο. Δὲ θὰ περιμένῃς καὶ πολὺ. Μὲ τὴν ἄμαξά σου θὰ πάω καὶ μὲ τὴν ἄμαξά σου θὰ γυρίσω. Κατάλαβες;

Ἀπότομα ὅμως ὁ Τριμπουσόν νοιώθει ...ἓνα καρῶδι νὰ στέκεται στὸ λαιμὸ του καὶ μπερδεύει τὰ λόγια του. Κάπου ἐκεῖ κοντὰ ἀκούγεται ποδοβολητὸ ἀλόγων. Δυὸ ἔφιπποι χωροφύλακες ποὺ ἐκτελοῦν περιπολία, φαίνονται στὸν ἀντικρινὸ δρόμο.

— Βοήθεια, χωροφύλακες! Βοήθεια!, βγάξει μιὰ ἄγρια κραυγὴ ὁ Ρισελιέ. Ἐδῶ! Βοήθεια.

Καί, καθὼς ὁ Τριμπουσόν κυτᾶζει γύρω του τρομαγμένος, ὁ καρδινάλιος βρῖσκει τὴν εὐκαιρία καὶ ὁρμάει ἀπάνω του. Ὁ ὑπηρέτης τοῦ μικροῦ Ντυβερνουά νοιώθει ἓνα δυνατὸ χτύπημα στὸ κεφάλι καὶ ζαλίζεται.

— Παναγία μου!, ξεφωνίζει. Θὰ μὲ φᾶνε ἄδικα! Πίσω ὅλος ὁ κόσμος γιατί θὰ αἱματοκυλιστῇ τὸ Παρίσι ἀπόψε!

Τὸν ἔχει πιᾶσει πάλι ἐκεῖνο τὸ ἡρωϊκὸ ...τρέμουλο καὶ ση-

κώνει την άγριοποδάρη του και δίνει μια δυνατή κλωτσιά του καρδιναλίου. Τό χτύπημα είναι δυνατό και ή πανιερότης του κυλιέται βογγώντας κάτω από την άμαξα.

— Βοήθεια!, φωνάζει ξεψυχισμένα.

Οί δυο καθαλλάρηδες που έχουν ζυγώσει τώρα αρκετό, αναγνωρίζουν τὸ ἀμάξι.

— 'Η άμαξα τῆς πανιερότητῆς του!, λέει ὁ ἕνας καὶ σαλπάρει ἀπὸ τὸ ἄλογό του. 'Εδῶ κάτι σοβαρὸ ἔγινε.

— Πιάστε τον!, βογγάει με φωνὴ πὺ μόλις ἀκούγεται ὁ Ρισελιέ.

Ξεπεξεύει κι' ὁ ἄλλος καὶ τρέχουν κοντὰ του. Τὸν ἀνασηκώνουν καὶ τὸν τοποθετοῦν μέσα στ' ἀμάξι. 'Ο Ρισελιέ πονάει καὶ κρῦος ιδρώτας τρέχει ἀπὸ τὸ μέτωπό του. Εἶναι ἕτοιμος νὰ χάσῃ τίς αἰσθήσεις του.

— Μὴ τὸν ἀφίνετε νὰ σὰς ξεφύγῃ!, λέει. Πιάστε τον. Τὸ κολλιέ μὲ τὰ μαργαριτάρια. Πιάστε τον!

'Αλλὰ ὁ Τριμπουσὸν εἶναι πολὺ μακριὰ τώρα. Τρέχει σάν...λαγὸς καὶ πιὸ γρήγορα ἀκόμα, διασχίζοντας πλατεῖες καὶ δρόμους. ἔχει τὴν ἰδέα πὺς τὸν κυνηγáει ἕνας λόχος σωματοφύλακες καὶ κάνει φτερά.

— Ἀμάν, Χριστοῦλη μου, χάθηκα!, λέει καθὼς τρέχει. Ἐνα ὀλάκερο στράτευμα ἔρχεται τὸ κατόπι μου καὶ μὲ κυνηγάει. Μανούλα μου, τί εἶναι αὐτὸ πὺ ἔπαθα ἀπόψε;

Κανεὶς δὲν τὸν κυνηγάει.

'Αλλὰ ἐκεῖνος δὲ λέει νὰ πάρῃ ἀνάσα. Ἐπὶ τέλους πίσω ἀπὸ μιὰ γωνιά, σταματάει. Ὅλα τὰ γύρω εἶναι ἔρημα. Κυττάζει πίσω του, δεξιά κι' ἀριστερά του. Κανεὶς. Ἦσυ χία.

— Μοῦ φαίνεται πὺς τοὺς ξέφυγα!, λέει ἀναστενάζοντας.

Τώρα μπορεῖ νὰ στρίψῃ τὸ μουστάκι του θριαμβευτικά.

— Μπράβο, Τριμπουσόν! Τὰ ἔβαλες μ' ἕνα ὀλάκερο σύνταγμα καὶ ξέφυγες! Εἴσαι πολὺ - πολὺ ἐν τάξει!

— Παναγία μου!, ξεφωνίζει. Ἀνακαλύψανε τὰ ἴχνη μου πάλι! Δρόμο Τριμπουσόν...

Καὶ ἀρχίζει νὰ τρέχῃ. Τρέχει, τρέχει. Ἄλλὰ ἡ άμαξα τὸν παρακολουθεῖ καὶ ὅλο τὸν ζυγώνει περισσότερο. ἔχει φουσκώσει, ἡ ἀνάσα του κόβεται καὶ καταλαβαίνει τὰ γύνατά του νὰ λυγίζουν. Δὲ θ' ἀντέξῃ πολὺ καὶ θὰ τὸν πιάσουν.

— Χάθηκα!, λέει.

Τρέχει ἀκόμα λίγο, ἀλλὰ ἡ άμαξα βρίσκεται τώρα πολὺ πιὸ κοντὰ του. Σταματáει λοιπὸν καὶ σηκώνει τὰ χέρια.

— Παραδίνομαι!, φωνάζει. Μὴ ρίχνετε! Παραδίνομαι.

Ἡ άμαξα σταματάει κι' ἀπὸ τὴ θέσι τοῦ ἀμαξά ἔρχεται ἡ ἀπάντησι. Εἶναι μιὰ φωνὴ πὺ τὸν κάνει ν' ἀνασκιρτήσῃ.

— Ἐμπα μέσα, Τριμπουσόν! Ξελαργγιάστηκα νὰ σοῦ φωνάξω νὰ σταματήσῃς, ἀλλὰ ἐσύ οὔτε σημασία μοῦ ἔδωσες!

— Ὁ μικρὸς Ἀνρύ!, ξε-

φωνίζει χαρούμενος ο ύπηρετης που αναγνωρίζει τη φωνή του κυρίου του. Ο κύριος Ντιμπερνούα!

— Ναί. 'Εγώ, Τριμπουσόν! 'Αλλά πρὸς Θεοῦ σταμάτα νὰ φωνάζης ὀνόματα! Μόλις γλύστησα ἀπ' τὴ Βαστίλλη καὶ σ' ὅλους τοὺς τοίχους τοῦ Παρισιῦ ὑπάρχουν αὐτιά. "Εμπα μέσα νὰ ξεκινήσουμε ἀμέσως...

Ο Τριμπουσόν δὲν περιμένει δευτέρα κουθέντα. Τρυπώνει στὴν ἄμαξα, ξαπλώνει στὸ κάθισμα καί, καθὼς ἀρχίζουν τὰ ἄλογα νὰ καλπάζουν, νοιώθει μιὰν ἀπερίγραπτη εὐδαιμονία...

Ο ΤΡΙΜΠΟΥΣΟΝ ΚΑΝΕΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΑΥΤΗ ἡ εὐδαιμονία ὅμως δὲν εἶναι νὰ κρατήσῃ γιὰ πολὺ. Γιατὶ λίγο ἀργότερα ὀλάκερο τὸ Παρίσι ἀναστατώνεται. Κινητοποιοῦνται ὅλες οἱ φρουρὲς καὶ οἱ σωματοφύλακες. Ἡ εἶδησις ἔχει μεταδοθῇ ἀπὸ στόμα σὲ στόμα καὶ οἱ δρόμοι, ἰδιαίτερα ἐκεῖνοι ποὺ φέρνουν πρὸς τὴν ἔξοδο τῆς πολιτείας, ἔχουν πιαστῇ.

— 'Απόπειρα δολοφονίας ἐναντίον τοῦ Ρισελιέ!, φωνάζουν οἱ ἀξιωματικοί. "Ενας κρατούμενος πολὺ ἐπικίνδυνος δραπέτευσε ἀπ' τὴ Βαστίλλη. Κανείς δὲν θὰ περάσῃ ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι! Ν' ἀρχίσουν ἔρευνες στοὺς δρόμους. Πρέπει μὲ κάθε θυσία νὰ συλληφθοῦν κι' ὁ δραπέτης κι' ἐκεῖνος ποὺ θέλησε νὰ δολοφονήσῃ

τὸν καρδινάλιο. Στὰ ὄπλα ὅλες οἱ φρουρὲς.

Τὸ παιδί, ποὺ ὁδηγεῖ αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὴν ἄμαξα τῆς ἀστυνομίας, λογαριάζει νὰ φτάσῃ στὴν πύλη τοῦ 'Αγίου Γερμανοῦ. 'Εκεῖ βρίσκεται τὸ παλὸ πανδοχεῖο «Τὸ Πράσινο Βέλος» ποὺ ὁ ἰδιοκτήτης του εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς φανατικώτερους φίλους τοῦ λόρδου Μπούκκιγχαμ. Γι' αὐτὸν ἔχει ἕνα συστατικὸ γράμμα ὁ 'Ανρὺ Ντυβερνούα ἀπ' τὸ Λονδίνον. 'Εκεῖ λοιπὸν πρέπει νὰ φτάσῃ ἀπόψε. 'Αλλὰ τὸ πρᾶγμα, ὅπως καταλαβαίνει σὲ λίγο, δὲν εἶναι καθόλου εὐκολο. Ὁ μεγάλος δρόμος ποὺ φέρνει πρὸς τὰ ἐκεῖ εἶναι κλειστός.

— Πρέπει ν' ἀφήσουμε τὴν ἄμαξα!, φωνάζει στὸν Τριμπουσόν.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ βρίσκονται σὲ μιὰ σκοτεινὴν πάροδο. Τὸ παιδί πηδάει ἀπὸ τὴ θέσι τοῦ ἄμαξηλάτη καὶ ξυπνάει τὸν Τριμπουσόν ποὺ ροχαλίζει μακάρια ξαπλωμένος στὸ κάθισμα τῆς ἄμαξας. Ὁ ὑπηρετὴς τινάζεται τρομαγμένος.

— Τί; Τί τρέχει πάλι; ρωτάει.

— Τρέχει, λέει τὸ παιδί, ὅτι πρέπει ν' ἀφήσουμε τὴν ἄμαξα. Κατέβα!

— Ν' ἀφήσουμε τὴν ἄμαξα; παραξενεύεται ὁ Τριμπουσόν καὶ κατσοπιφιάζει γιατί χάνει τὴν ἡσυχία του. Τέτοια ὥρα! ἄμαξα. Δὲν εἶναι ἁμαρτία, κύριε 'Ανρὺ;

— "Ελα, ξύπνα!, γκρινιάζει τὸ παιδί. Ὁ δρόμος εἶ-

Αυτή την πιό κρίσιμη στιγμή, ὁ Τριμπουσὸν ἐτοιμάζει τὴν...κεραυνοβόλα ἐπίθεσίν του...

ναι κλειστός μπροστά μας. Ρίξε μιὰ ματιά καὶ θὰ καταλάβῃς. Οἱ στρατιῶτες πηγαίνουνερχονται μὲ τὰ ὅπλα στὸν ὄμο.

— "ὦχ! Χριστοῦλη μου! Πάλι φασαρίες θὰ ἔχουμε ἀπόψε! ἀναστενάζει ὁ Τριμπουσὸν καὶ πηδαίει ἀπὸ τὴν ἄμαξα. Πάλι φόνο θὰ κάνω ἀπόψε!

Ἀρχίζουν νὰ προχωροῦν μὲ προφυλάξεις στὸ σκοτάδι, γυρίζοντας πίσω καὶ ἀκολουθώντας ἀντίθετη κατεύθυνσι ἀπὸ τὴ θέσι πού βρίσκονται οἱ στρατιῶτες. Ὁ νεαρὸς Ἀνρὺ Ντυβερνουά ξέρει καὶ κάποιον ἄλλο δρόμο πού φέρνει στὸ «Πράσινο Βέλος». Εἶναι ἕνας σχεδὸν ἀδιάβατος δρόμος πρὶν δὲν τὸν χρησιμοποιοῦν παρὰ μονάχα σὲ ὥρα ἀνάγκης οἱ ἀγρότες πού βρίσκονται σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ. Ἀπὸ ἐδῶ λοιπὸν πρέπει νὰ περάσουν γιὰ νᾶναι ἀσφαλεῖς. Ὑστερα θὰ μποῦν σ' ἕνα μικρὸ δάσος κι' ὅταν τὸ περάσουν κι' αὐτό, ὅλα θὰ πᾶνε καλά.

— Ἐχω νὰ σοῦ πῶ πολλὰ πράγματα, κύριε Ἀνρὺ, λέει ὁ Τριμπουσὸν καθὼς βαδίζουν. Ἀπόψε τάβαλα μ' ἕνα ὀλάκερο σύνταγμα χωροφύλακες καὶ αἰχμαλώτισα τὸν καρδινάλιο!

Τὸ παιδί πού ξέρει πόσο καυχησιάρης καὶ παραμυθῆς εἶναι τοῦτος ὁ ὑπηρετὴς πρὶν τὸν συνοδεύει, δὲν δίνει σημασία στὰ λόγια του. Μονάχα κουνάει τὸ κεφάλι.

— Καλά! Καλά!, τοῦ λέει. Μοῦ τὰ διηγείσαι ἀργότερα. Τώρα δὲν χρειάζονται κουβέν-

τες. Βάδιζε ὅσο μπορεῖς πρὶν ὁθόρυβα.

Προχωροῦν, ἀνηφορίζουν, κατηφορίζουν καὶ κινδυνεύουν κάθε στιγμὴ νὰ τσακιστοῦν. Ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ κάνουν διαφορετικά. Ὁ Ἀνρὺ βαδίζει πρῶτος καὶ τὰ μάτια του διαπεραστικά, ψάχνουν μὲ προσοχὴ τὸ σκοτάδι. Σὲ κάθε ὑποπτο θόρυβο, σταματάει. Σταματάει κι' ὁ Τριμπουσὸν πού ἔρχεται πίσω του. Ἐχουν κι' δυὸ τὰ σπαθιά τους στὸ χέρι. Τὸ παιδί, τὸ ξίφος πρὶν πῆρε ἀπ' τὴ Βαστίλλη. Κι' ὁ Τριμπουσὸν τὸ σπαθί πρὶν πῆρε ἀπὸ τὸν Ρισελιέ. Ἐχε ὅμως στὴ μέση καὶ τὴν πιστολά του. Ἐχουν φτάσει τώρα στὴν ἀοχὴ τοῦ δάσους. Ξαφνικά, ὁ Ἀνρὺ καρφώνεται ἀκίνητος στὴ θέσι του.

— Προσοχή!, λέει χαμηλόφωνα. Προσοχὴ μὴ μᾶς μυρστοῦν!

Ὁ Τριμπουσὸν μένει ἀσάλευτος κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο καὶ γουρλώνει τὰ μάτια. Δέκα μέτρα πρὶν ἐκεῖ τρεῖς σωματοφύλακες κάθονται γύρω ἀπὸ μιὰ φωτιά καὶ κουβεντιάζουν μεγαλόφωνα.

— Ἀφήστε με νὰ τοὺς κανονίσω ἐγώ!, λέει ὁ Τριμπουσὸν. Θὰ τοὺς αἰφνιδιάσω καὶ θὰ τοὺς κάνω νὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια. Ἔτσι σὲ μισὸ λεπτό θά... ἐκκαθαρίσω τὸ ἔδαφος καὶ ὁ δρόμος θὰ εἶναι ἐλεύθερος.

Ἀλλὰ, καθὼς μιλάει, κάτι πέφτει ἀπάνω στὸ κεφάλι του. Ἕνα ὠριμο μῆλο πέφτει καὶ κάνει γκέλ ἀπάνω στὸ κεφάλι.

λι του. 'Ο Τριμπουσόν...γονατίζει!

— Χριστούλη μου!, ξεφωνίζει. Μοῦ τὴ σκάσανε στὸν ὕπνο! Βοήθεια! Ταυματίστηκα! Φέρτε ἓνα φορεῖο νὰ μὲ πάρτετε!

Καὶ φέρνει τὸ χέρι στὸ κεφάλι του ψάχνοντας νὰ βρῇ τὰ αἵματα. 'Ο 'Ανρὺ θὰ ξεκαρδιζότανε στὰ γέλια μὲ τὸν...παλληκαρὰ ὑπηρέτη του, ἂν ἦσαν διαφορετικὰ τὰ πράγματα. 'Αλλὰ δὲν ὑπάρχει καιρὸς νὰ γελάσῃ, γιατί οἱ σωματοφύλακες ἀκούσανε τὶς φωνὲς τοῦ Τριμπουσόν καὶ σηκώνονται ὀρθοὶ μὲ τὰ χέρια στὶς λαβὲς τῶν σπαθίων τους.

— Τίς εἶ; ἀκούγεται μιὰ βαρεῖα φωνή.

Τὸ παιδί ἀποφεύγει νὰ μιλήσῃ.

— Τίς εἶ; ξανακούγεται πιὸ ἄγρια αὐτὴ τὴ φορά ἢ φωνή.

'Ο 'Ανρὺ δὲ μιλάει, ἀλλὰ ὁ Τριμπουσόν, πού ἔχει ἀνακαλύψει ἐπιτέλους ὅτι δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι τραυματισμένος ἀπὸ ἓνα μῆλο πού ἔπεσε ἀπάνω στὸ κεφάλι του, θυμώνει! Σαλτάρει λοιπὸν ἀπάνω καί, πρὶν προφτάσῃ τὸ παιδί νὰ τὸν συγκρατήσῃ, τρέχει καὶ μπαίνει ἀνάμεσα στὸν κύριό του καὶ στοὺς σωματοφύλακες.

— Εἶμαι ὁ Τριμπουσόν!, φωνάζει. Παραμερίστε νὰ περάσουμε. Διαφορετικὰ θά... φάμε τὰ μουστάκια μας!

Δυνατὰ γέλια ἔρχονται σὰν ἀπάντησι, ἀλλὰ ταυτόχρονα καὶ τρεῖς βροντὲς ἀπὸ πιστόλια πού ἐκπυροκροτοῦν γεμίζουν τὸν ἀέρα. Οἱ σφαῖρες

περνοῦν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ Τριμπουσόν. 'Αλλὰ ἐκεῖνος οὔτε καταδέχεται νὰ φυλαχτῇ. Βγάζει τὴν πιστόλα του καὶ σημαδεύει. Παρ' ὅλο πού τρέχει τὸ χέρι του, ἡ σφαῖρα πετυχαίνει ἓνα σωματοφύλακα στὰ πόδια κι' αὐτὸς πέφτει κάτω οὐρλιάζοντας. Οἱ ἄλλοι, πού δὲν προφταίνουν τώρα νὰ ξαναγεμίσουν τὰ ὅπλα τους, ὁρμᾶνε ἀπάνω στὸν Τριμπουσόν μὲ γυμὰ τὰ ξίφη.

— Τώρα θὰ μάθῃς πῶς σκοτώνουνε, κοιλαρᾶ!, φωνάζει ὁ ἓνας.

— "Αφησέ τονε σὲ μένα!, φωνάζει ὁ ἄλλος. Θὰ τὸν ξεκοιλιάσω ἐγώ!

'Ο Τριμπουσόν γίνεται κίτρινος καί...τὸ βάζει στὰ πόδια.

— Πίσω καὶ σὰς ἔφαγα ὅλους!, φωνάζει καὶ τρέχει.

Οἱ στρατιῶτες ὅμως εἶναι πιὸ σβέλτοι ἀπ' αὐτὸν κι' εἶναι σίγουρο πῶς ὕστερα ἀπὸ ἓνα λεπτὸ θὰ τὸν φτάσουν. 'Αλλὰ τότε γίνεται κάτι πού δὲν τὸ περιμένουν καὶ σταματᾶνε. Μέσα ἀπ' τὸ σκοτάδι ξεπετάγεται ὁ 'Ανρὺ! Μὲ προτεταμένο τὸ σπαθί του, τὸ ἡρωϊκὸ παιδί ἀντιμετωπίζει πάλι τὸ θάνατο. Τὰ ξίφη διασταυρῶνται καὶ τὸ σκοτάδι γεμίζει ἀπὸ τὸν ἦχο τοῦ ἄσταχ-λιού πού βροντάει. Εἶναι δυὸ κι' αὐτὸς εἶναι ἓνας, μὰ σιτὸ γυμνασμένο χέρι του τὸ ξίφος κάνει θαύματα. Μὲ γοργὲς κινήσεις ἀποκρούει καὶ ἐπιτίθεται. Πότε σαλτάρει πίσω γιὰ ν' ἀποφύγῃ ἓνα χτύπημα, πότε τηδᾶει μπροστὰ νὰ χτυπήσῃ.

τότε γυρίζει βόλτα τους άν-
τιπάλους του και τότε τους
κάνει να όπισθοχωρούν τρο-
μαγμένοι.

— Είσαι γερός στο σπα-
θί φίλε!, του φωνάζει ό ένας.
Μά δε θά γλυτώσης.

— Μ' άρέσεις πού λές ώ-
ραία άστεία, σωματοφύλα-
κα!, αποκρίνεται τó παιδί.
'Αλλά φύλαξε τήν όρεξί σου
για άργότερα!

Και κάνοντας ένα βήμα
πρός τά έμπρός, τινάζει τó
χέρι με τέχνη και ή μύτη του
σπαθιού του διαπερνάει τόν
βραχίονα του αντιπάλου του.
'Εκείνος θγάζει μιá κραυγή
πόνου και γονατίζει. Τó ξίφος
ξεφεύγει από τά χέρια του.

—Θά μπορούσα νά σέ σκο-
τώσω, κύριε!, λέει τó παιδί
και στηρίζει τó σπαθί του
στό λαιμό του σωματοφύλα-
κα. 'Αλλά δέν έχω τίποτα μα-
ζί σου.

Καθώς όμως μιλάει, πηδάει
πρός τά πίσω, γιατί ό σύν-
τροφος του πληγωμένου όρ-
μάει έναντίον του. 'Ο 'Ανρú
κάνει μιá κίνησι και τó σπα-
θί του σωματοφύλακα τρυπάει
τόν άέρα. Τήν άμέσως έπομέ-
νη στιγμή έπιτίθεται, αλλά
δέν έχει τύχη. 'Ο άλλος φυ-
λάγεται και άποφεύγει τó χτύ-
πημα. Τó παιδί άμύνεται τώ-
ρα και άποκρούει. Κάνει μερι-
κά βήματα πρós τά πίσω και
ξαφνικά νοιώθει νά χάνη τήν
ισορροπία του. Κάπου μπερ-
δεύονται τά πόδια του, γέρ-
νει άπότομα και πέφτει ανά-
σκελα.

— Έφτασε ή τελευταία

σου στιγμή, παληόπαιδο!,
φωνάζει ό σωματοφύλακας.
'Ετοιμάσου νά πεθάνης!

Και ρίχνεται άπάνω του με
προτεταμένο τó ξίφος. 'Ο 'Αν-
ρú δέν προφταίνει νά σηκωθή.
Καταλαδαινει πώς είναι χα-
μένος. 'Ομως και στή θέσι αυ-
τή πού βρίσκεται άποκρούει
μερικά χτυπήματα. 'Αλλά ως
τότε; Δε θά μπορέση ν' άν-
τέξη πολύ! 'Ο αντίπαλός του
είναι άποφασισμένος νά τόν
σκοτώση.

Και τότε, σ' αυτή τήν πιό
κρίσιμη στιγμή του σκληρού
άγώνα, έπαισβανεί...ό Τριμπου-
σόν! Αυτό τó κινούμενο θαρέ-
λι, πού, όταν...δέν τρέμει, μπο-
ρεί νά κάνη θαύματα, βλέπον-
τας τόν κύριό του νά κινδυ-
νεύη, ξετρυπώνει από κάποιο
θάμνο όπου ήταν κρυμμένος
και, κρατώντας ένα χοντρό
κλαδί από δέντρο, έπιτίθεται
κεραυνοβόλα. Τó ρόπαλο θρον-
τάει δυó φορές στό κρανίο του
στρατιώτη και ό 'Ανρú τινά-
ζεται όρθιος.

— Είσαι έντάξει, Τριμπου-
σόν!, του λέει. Δρόμο τώρα
νά προλάβουμε πρίν βρεθούνε
τίποτα άλλοι μπροστά μας..

— 'Όσοι και νά βρεθούνε,
μη σέ νοιάζει!, λέει προστα-
τευτικά ό ύπηρέτης. Έγώ εί-
μαι εδώ! Μιά φορά στή Γουα-
τεμάλα μ' ένα τέτοιο ρόπαλο
καθάρισα... πενήντα δύο λη-
στοές πού θέλανε νά μου κά-
νουνε τόν έξυπνο...

Και αρχίζει νά διηγήται έ-
να καταπληκτικό παραμύθι.
'Αλλά τó παιδί δε μιλάει. Βιά-
ζεται τώρα νά περάση τó δά-

σος. "Ένα χιλιόμετρο πιό εκεί είναι το «Πράσινο Βέλος». Και στο «Πράσινο Βέλος» θα βρούμε ένα ασφαλές καταφύγιο...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΚΟΛΛΙΕ

Η ANNA ή Αυστριακή, ή Βασίλισσα της Γαλλίας, άκούει την μικρή εξάδελφη της, την πριγκήπισσα Λουσιέν, με προσοχή. Τό κορίτσι διηγείται τις περιπέτειες του ταξιδιού από το Σκαλιμπώ στο Παρίσι καί, όταν τελειώνει, διατυπώνει μία θερμή παράκλησι:

— Πρέπει να ενδιαφερθώ, Μεγαλειότητά, της λέει, γι' αυτό το παιδί που στάθηκε σωτήρας μου. Δεν πρέπει να το αφήσετε στα νύχια του Ρισελιέ.

‘Η Βασίλισσα κουνάει θλιμμένα το κεφάλι.

— Δυστυχώς, αγαπητή μου Λουσιέν, δεν είναι δυνατό να κάνω τίποτα γι' αυτόν τον μικρό ίππότη, που είναι καί γυιός ενός από τους πιό άφωτισμένους φίλους μου. Δεν υπάρχει τρόπος να τον βοηθήσω.

— Κι' ό Βασιλεύς;

— ‘Ο Βασιλεύς με μισεί: αυτές τις ημέρες περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Προχθές, έντελώς απρόοπτα, θυμήθηκε ένα κολλιέ με μαργαριτάρια που μου είχε κάνει δώρο στην επέτειο των γενεθλίων μου. «Γιατί δεν το φοράς;» με ρώτησε. «Τό έχω δώσει να μου τό επιδιορθώσουν», απάντησα. «Μεθαύριο στον χο-

ρό των άνακτόρων, θέλω να το φοράς!», μου είπε θυμωμένος. "Αχ, είμαι πολύ δυστυχισμένη, Λουσιέν!

— Μά γιατί; ρωτάει ή μικρή με άπορία.

— Γιατί τό κολλιέ αυτό βρίσκεται τώρα στα χέρια του Ρισελιέ, Λουσιέν!

— Στα χέρια του καρδινάλιου;

— Ναι.

— Μά πώς έγινε αυτό;

‘Η "Αννα ή Αυστριακή εξηγεί τά καθέκαστα στην μικρή εξάδελφη της. Της λέει για την άποστολή του Ντε Σαμπριέν στην 'Αμιέν προς τόν δούκα του Σαιντ 'Ετιέν καί της περιγράφει με λεπτομέρειες πώς δολοφονήθηκε ό άπεσταλμένος της από τούς σωματοφύλακες του καρδινάλιου, οί όποιοι βρήκαν τό κολλιέ της άπάνω του καί τό παρέδωκαν στον Ρισελιέ.

— ‘Ο Ρισελιέ έχοντας τώρα τό κόσμημα αυτό στα χέρια του, με έκδιάζει. Είμαι βεβαία ότι αυτός θύμωσε στο Λουδοβίκο τό γεγονός ότι δεν τό φορά καί με τόν τρόπο που μονάχα αυτός ξέρει να συκοφαντή, άφησε να έννοηθή ότι τό δώρο του Βασιλέως τό χάρισα σε κάποιον από τούς έννοούμενους μου. Ένώ ή πραγματική αλήθεια είναι αυτή που σου είπα. Τό είχα δώσει στον άτυχή Ντε Σαμπριέν, που τόσο άγρια δολοφονήθηκε, ως σήμα άναγνώρισεως, κατά τη συνάντησί του με τόν δούκα. Λογάριαζα πώς σε μιá - δυó

μέρες θα τὸ εἶχα πάλι στὰ χέρια μου.

— Εἶναι φοβερὸ αὐτό!, λέει τὸ κορίτσι. Καὶ ὁ Βασίλεως πίστεψε τὴν συκοφαντίαν;

Ἡ Ἄννα ἢ Αὐστριακὴ ἀναστενάζει.

— Πολὺ φοβάμαι πῶς νά! Αὐτὴ ἡ ἀπρόοπτη ἀξίωσί του καὶ ὁ τρόπος πού με ρώτησε με βάζουν σὲ μιὰ θανάσιμη ἐγώνια. Σὺ μονάχα, Λουσιέν, μπορεῖς νὰ με θγάλης ἀπὸ τὴ δύσκολη αὐτὴ θέσι!

— Ἐγώ; Μὰ πῶς;

— Αὐτὸς ἀκριβῶς εἶναι ὁ λόγος πού σὲ κάλεσα ἐπειγόντως στοὺ Παρίσι. Ξέρω πῶς ἀνάμεσα στὰ κοσμήματά σου ὑπάρχει κι' ἓνα κολλιὲ ὅμοιο περίπου μετὰ τὸ δικό μου. Ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα στὰ δύο εἶναι ἐλάχιστη. Χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ γιὰ νὰ τὰ ξεχωρίσης. Θέλω, Λουσιέν, νὰ μοῦ δανείσης αὐτὸ τὸ κολλιὲ. Πρέπει νὰ τὸ φορέσω στὸν αὐριανὸ χορὸ τῶν ἀνακτόρων. Ὁ Λουδοβίκος φυσικὰ δὲν θὰ ὑποψιασθῇ τὴν ἀλλαγὴ καὶ δὲν θὰ πιστέψῃ τὴ συκοφαντίαν τοῦ Ρισελιέ. Ἔτσι θὰ ἡσυχάσῃ.

Ἡ μικρὴ πριγκίπισσα σηκώνεται.

— Πηγαίνω νὰ σὰς τὸ φέρω, Μεγαλειοτάτη!, λέει.

— Ναί, Λουσιέν. Αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ καλύτερο. Ἴσως χρειασθῇ νὰ τοῦ κάνω καμμιά μικρὴ ἀλλαγὴ ὥστε νὰ μὴ διαφέρῃ σὲ τίποτα ἀπὸ τὸ δικό μου.

Τὸ κορίτσι θγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς Βασίλισσας καὶ πηγαίνει στοὺ διαμέρισμά της,

πού δρῖσκεται στὴν ἄλλη πτέρυγα τῶν ἀνακτόρων. Ὑστερὰ ἀπὸ δέκα λεπτὰ ὅμως ἐπιστρέφει μετὰ παραδόξη χλωμάδα στοὺ πρόσωπο.

— Τὸ ἔφερες, Λουσιέν; ρωτᾷ με λαχτάρα ἡ Ἄννα ἢ Αὐστριακὴ.

Ἡ μικρὴ πριγκίπισσα κουνᾷ τὸ κεφάλι.

— Τὸ κολλιὲ δὲν ὑπάρχει πιά ἀνάμεσα στὰ κοσμήματά μου, ἀποκρίνεται. Τὸ ἔκλεψαν.

— Δυστυχία!, ξεφωνίζει ἡ Βασίλισσα καὶ κρύβει τὸ πρόσωπό της ἀνάμεσα στὶς παλάμες της. Πῶς εἶναι δυνατό; Τὸ κορίτσι κάνει μιὰ κίνησι ἀπελπισίας.

— Ἐψαξα παντοῦ! Ἄνασταύωσα τὸ δωμάτιό μου. Ὁλα τὰ ἄλλα κοσμήματα, καὶ πολὺ ἀκριβότερα ἀπ' αὐτό, ἦταν στὴ θέσι τους. Τὸ κολλιὲ ἔχει ἐξαφανισθῇ.

Ἡ Βασίλισσα ρίχνεται σ' ἓνα κάθισμα.

— Θεέ μου!, λέει μετὰ ραγισμένη φωνή. Εἶμαι χαμένη.

Καὶ ξεσπάει σὲ λυγμούς.

ΣΤΟ «ΠΡΑΣΙΝΟ ΒΕΛΟΣ»

ΔΥΟ σκιές πλησιάζουν τὸ πανδοχεῖο τοῦ «Πράσινου Βέλους». Ὅλα γύρω εἶναι βυθισμένα στοὺ σκοτάδι καὶ μιὰ καταθλιπτικὴ σιωπὴ σκεπάζει τὴν ἄκρην αὐτὴ τοῦ Παρισιοῦ. Οἱ δύο σκιὲς στέκουν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα καί, πρὶν χτυπήσουν, κυττάζουν γύρω τους μετὰ προσοχὴ.

— Ἐδῶ εἶναι; ρωτᾷ ὁ Τριμπουσόν.

— Ναί. Ἐδῶ!, ἀποκρίνε-

ται τὸ παιδί. Φτάνει νὰ μὴ βρίσκωνται τίποτα σωματοφύλακες μέσα.

Μένουν διστακτικοὶ μερικὲς στιγμὲς ἀκόμα καὶ ἀφουγκράζονται. Δὲν ἀκοῦν τίποτα. Ὁ λα μέσα στὸ πανδοχεῖο δειχνουν ἡσυχία. Ὁ Ἀνρὺ Ντυβερνουᾶ χτυπάει τὴν πόρτα μὲ συνθηματικὸ τρόπο, σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες ποὺ ἔχει ἀπὸ τὸ Λονδίνο. Πρῶτα τρεῖς φορές. Ὕστερα μιὰ μικρὴ διακοπὴ, ἄλλες δυὸ φορές καὶ κατόπιν, ὕστερα ἀπὸ μιὰ λιγότερη διακοπὴ τρεῖς φορές πάλι. Ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πανδοχείου ἀκούγονται βήματα. Ἐνα μικρὸ παραθυράκι στὸ ἐπάνω μέρος τῆς πόρτας ἀνοίγει καὶ μέσα στὸ σκοτάδι ὁ Ἀνρὺ Ντυβερνουᾶ καὶ ὁ Τριμπουσὸν ξεχωρίζουν δυὸ μάτια νὰ τοὺς ἐξετάζουν περὶ ἔργα.

— Ποιοὶ εἶστε; ρωτᾷ ὁ ἄνθρωπος μέσα ἀπ' τὸ παράθυρο.

— Θέλουμε τὸν κύριο Βιλλάρ!, λέει τὸ παιδί. Ἐρχόμαστε ἀπ' τὸ μέρος τῆς θάλασσας κι' ἔχουμε ἕνα γράμμα νὰ τοῦ δώσουμε.

Ὁ ἄνθρωπος χάνεται ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ σὲ λίγο ἀνοίγει ἡ πόρτα. Τὸ παιδί καὶ ὁ ὑπηρέτης του μπαίνουν μέσα καὶ ἡ πόρτα κλείνει ἀμέσως πίσω τους. Ἐνας ἄντρας, ποὺ ἔχει ρίξει πᾶν ἀπὸ τὴ νυχτικιά του ἕνα παλτό, κρατᾷ στὰ χέρια ἕνα φανάρι καὶ ἐξετάζει τοὺς δυὸ νυχτερινοὺς ἐπισκέπτες.

— Εἶστε ὁ κ. Βιλλάρ; ρωτᾷ τὸ παιδί.

— Ναί. Ὁ ἴδιος.

— Μὲ λένε Ἀνρὺ Ντυβερνουᾶ. Ἀπὸ ἐδῶ εἶναι ὁ ὑπηρέτης μου.

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἰδιοκτήτη τοῦ πανδοχείου, ποὺ μέχρι ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶναι κατσούφικο καὶ γεμάτο ὑποψία, φωτίζεται ἀπὸ ἕνα χαμόγελο.

— Ἐπιτέλους!, κάνει καλόκαρδα. Πές μου πῶς εἶσαι ὁ Ἀνρὺ! Σὲ περίμενα νωρίτερα.

— Ἡμαστε προσκαλεσμένοι στὰ ἀνάκτορα!, λέει ἐπεμβαίνοντας ὁ Τριμπουσὸν. Μᾶς κρατήσανε μὲ τὸ ζόρι στὸ τραπέζι κι' ὅσο νὰ τελειώσουμε...

Ὁ Ἀνρὺ γελάει.

— Μὴ τὸν πιστεύετε!, λέει. Εἶχαμε φασαρίες ἀπόψε καὶ καθυστερήσαμε!

— Περᾶστε νὰ καθήσετε κάπου, λέει ὁ Βιλλάρ. Σίγουρα θὰ πεινάτε.

Κάθονται σ' ἕνα τραπέζι καὶ τοὺς σερβίρει κρασί καὶ καπνιστὸ κρέας.

— Δὲν ἔχω τίποτα ἄλλο ἔτοιμο αὐτὴ τὴ στιγμὴ, τοὺς λέει. Βουλευτῆτε ἀπόψε μ' αὐτὰ καὶ αὔριο θὰ σᾶς κάνω ἕνα τριγκηπικὸ γεῦμα...

Καθὼς τρῶνε, τὸ παιδί τοῦ διηγεῖται τὶς περιπέτειές του στὸ πλοῖο ποὺ τὸν ἔφερε ἀπ' τὴν Ἀγγλία, (*) τὴ συμπλοκὴ μὲ τοὺς ληστὲς στὸ δημόσιο δρόμο, τὴ γνωριμία του μὲ τὴν μικρὴ πριγκίπισσα Λουσιέν, τὴ σύλληψί του ἔξω

(*) Διάβασε τὸ πρῶτο τεῦχος: «Γιὰ τὴν Τιμὴ καὶ τὴ Δόξα».

ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα, τῇ μεταφορὰ τοῦ στῆ Βαστίλλῃ καὶ τὴν ἀπόδρασί τοῦ ἀπὸ ἐκεῖ. Ὑστερα, τοῦ δίνει τὸ γράμμα τοῦ δούκα τοῦ Μπούγκιγχαμ.

— Δυσκολευτήκαμε νὰ φτάσουμε ὡς ἐδῶ, καταλήγει, γιατί οἱ δρόμοι εἶναι κλειστοὶ ἀπὸ στρατιῶτες καὶ σωματοφύλακες...

— Αὐτὸ τὸ ξέρω, λέει ὁ Βιλλάρ. Λίγο νωρίτερα, πέρασε ἀπὸ ἐδῶ μιὰ περιπόλος καὶ οἱ στρατιῶτες μοῦ εἶπαν γιὰ κάποιον ποῦ δραπέτευσε ἀπ' τὸ φρούριο. Ἀλλὰ τὰ ἔκτακτα μέτρα δὲν εἶναι μόνο γι' αὐτόν. Καταζητοῦνε καὶ κάποιον ποῦ ἀπεπειράθη νὰ δολοφονήσει, ὅπως λένε, τὸν Ρισελιέ.

— Ἐμένα ζητάνε!, λέει

κινδυνεύοντας νὰ πνιγῇ ὁ Τριμπουσόν, ποῦ εἶναι μπουκωμένος καὶ μασάει. Ἐγὼ εἶμαι ὁ...δολοφόνος!

Ὁ Βιλλάρ τὸν κυττάζει τρομαγμένος. Ὁ Ἀνρὺ τοῦ ρίχνει μιὰ ματιὰ κοροϊδευτικῇ. Τὸν ξέρει πόσο εὐκόλα κατασκευάζει ψεύτικες ἱστορίες.

— Ἐλα, ἄφησε τὶς κουταμάρες, Τριμπουσόν!, τὸν μαλλώνει.

— Τί, δὲ μὲ πιστεύεις; κἀνὲν ἐνῶ σπρώχνει ἕνα τεράστιο κομμάτι καπνιστὸ κρέας στὸ στόμα του. Νομίζεις πὼς λέω ψέματα;

Καταπίνει τή...μπουκιά τοῦ καὶ σηκώνεται. Τραβάει τὸ σπαθὶ ποῦ ἔχει στὴ μέση του καὶ δείχνει τὴ λαβὴ του στὸ παιδί καὶ στὸν πανδοχεά.

Ὁ Βιλλάρ ἐξετάζει μὲ προσοχὴ τοὺς δυὸ νυχτερινοὺς ἐπισκέπτες.

“Ένα άγριο άνθρωποκυνηγητό αρχίζει μέσα στους δρόμους του Παρισιού.

— Καί τούτο τί είναι; ρωτάει καί δείχνει ένα μονόγραμμα χαραγμένο στο μέταλλο.

— Τό μονόγραμμα τού Ρισελιέ!, ξεφωνίζει ό Άνρú.

— Ναί! Ναί! Αυτό είναι τό σπαθί τού καρδινάλιου!, συμφωνεί καί ό Βιλλάρ. “Ωστε...έσύ;

— Ναί! Έγώ!, κάνει ό Τριμπουσόν καί κατεβάζει τρία ποτήρια κρασί, τό ένα πίσω από τ’ άλλο γιά νά γλυστήρηση μιá άλλη... μπουκιá πού έχει ρίξει στο στόμα του. Έγώ, ό Τριμπουσόν ό τρομερός, πού δέ φοβάται Χάρο!

Ό Βιλλάρ χλωμιάζει. Έχει μπροστά του λοιπόν έναν καταπληκτικό άνθρωπο, πού τόλ-

μησε νά τά βάλη μέ τόν ισχυρότερο πολιτικό άνδρα τής Γαλλίας!

— Έσύ είσαι ό Τριμπουσόν; ρωτάει.

— Έγώ είμαι! Μάλιστα!

— Είσαι βέβαιος πώς λές την αλήθεια; ρωτάει ό Άνρú, πού παρ’ όλο πού έχει τό σπαθί τού καρδινάλιου μπροστά του, δέ μπορεί νά πιστέψη σ’ αυτά πού άκούει.

— Λέω την αλήθεια!, έπí- μένει ό ύπηρέτης. Ό Τριμπουσόν δέν έπτε ποτέ στη ζωή του ψέματα!

— Έμένα μου λές!, κάνει τό παιδί κι’ άνασηκώνει τούς ώμους.

Όμως ξαφνικά σουρώνει τά

φρύδια και τὰ μάτια του στρογγυλεύουν από την έκπληξι. 'Ο Τριμπουσόν με μ'α μεγαλοπρεπή χειρονομία, πού θά την ζήλευε κι' ένας γνήσιος μαρκήσιος, θάζει τὸ χέρι στήν τσέπη του. 'Υστερα τὸ θγάζει καὶ πετάει κάτι ἀπάνω στὸ τραπέζι.

— 'Ενα κολλιέ!, ξεφωνίζει ὁ 'Ανρύ.

— Πραγματικά μαργαριτάρια!, κάνει με ξεψυχισμένη φωνή ὁ Βιλλάρ.

Τὸ παιδί παίρνει στὰ χέρια του τὸ κολλιέ καὶ τὸ ἐξετάζει με προσοχή. Τοῦτο πάλι εἶναι ἄνω ποταμών! 'Ο Τριμπουσόν τὸν κάνει νὰ πέφτη ἀπὸ κατάπληξι σὲ κατάπληξι ἀπόψε!

— Πού τὸ βρήκες αὐτό; ρωτάει. Τοῦτο τὸ κολλιέ ἀντιπροσωπεύει μιὰ ὀλάκερη περιουσία. Κάνει πάνω ἀπὸ εἴκοσι χιλιάδες φράγκα.

— Εἴκοσι χιλιάδες φράγκα; ξεφωνίζει ὁ Τριμπουσόν καὶ τρίβει τὰ χέρια του. Εἴκοσι χιλιάδες; Τὴν πιάσαμε τὴν καλή!

— Πού τὸ βρήκες; ξαναρωτάει αὐστηρά ὁ 'Ανρύ. Δὲν πιστεύω νὰ τὸ ἔκλεψες;

— Δηλαδή..., κομπιάζει ὁ ὑπηρέτης. Δηλαδή κι' ἐκεῖνος πού τὸ εἶχε στήν τσέπη του τὸ εἶχε κλέψει ἀπὸ κάποιον ἄλλο...

— 'Απὸ τίνος τὴν τσέπη τὸ πήρες;

— 'Απὸ τὴν τσέπη τῆς πανιερότητάς του. 'Αλλὰ καὶ ἡ πανιερότης τὸ εἶχε..κλέπει ἀπὸ τὴ Βασίλισσα...

— 'Απόψε θὰ τρελλαθῶ!, φωνάζει τὸ παιδί.

— Πρὸ παντὸς ψυχραιμία!, λέει θριαμβευτικά ὁ Τριμπουσόν. 'Αφσέ με πρῶτα νὰ σὰς πῶ τὴν ἱστορία μου. 'Υστερα θὰ καταλάβης.

Καὶ στοὺς δυὸ ἔκπληκτους φίλους του, στὸν 'Ανρύ Ντυβερνουά καὶ στὸν πανδοχέα Βιλλάρ, ὁ ὑπηρέτης ἀρχίζει νὰ διηγῆται τὴν νυχτερινή του περιπέτεια. Εἶναι ἡ μόνη...ἀληθινὴ ἱστορία πού εἶπε στὴ ζωὴ του...

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΚΥΝΗΓΙ

 ΤΑΝ ὁ Τριμπουσόν τελειώνει τὴν ἱστορία του, εἶναι περασμένα μεσάνυχτα.

— Αὐτὸ τὸ κολλιέ, λέει τὸ παιδί, θὰ ἐπιστραφῇ στὴ Βασίλισσα. Δὲν πιστεύω νὰ ἔχης ἀντίρρηση, Τριμπουσόν;

— 'Εγώ; "Ο... "Ο... "Ο... χι!, ἀποκρίνεται καὶ ξεροκοπαίνει ἐκεῖνος. 'Αλλὰ δὲν πρέπει νὰ μὰς δώσῃ καὶ κάτι; Εἴκοσι χιλιάδες φράγκα τῆς χαρίζουμε!

— Δὲν τῆς χαρίζουμε τίποτα, Τριμπουσόν! Τῆς ἐπιστρέφουμε κάτι πού εἶναι δικό της.

— 'Αν εἶναι ἔτσι... 'Ας τῆς τὸ χαρίσουμε!, ἀναγκάζεται ὁ Τριμπουσόν νὰ συμφωνήσῃ.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὁ Βιλλάρ ἔχει διαβάσει τὸ γράμμα.

— 'Ο δούκας τοῦ Βούκκιγχαμ, λέει, σὰς ἀνοίγει μιὰ ἀπεριόριστη πίστωση. 'Απὸ σήμερον ἐγὼ εἶμαι ὁ τραπεζίτης

σου, κύριε Ντυβερνουά. "Ό,τι σου χρειαστή, θά τ'όχης.

"Ο πανδοχέας κυττάζει γύρω του και προσθέτει χαμηλόφωνα:

— "Επίσης μου γράφει νά σου δώσω μερικές διευθύνσεις και μερικá όνόματα προσώπων που μένουν στό Παρίσι. "Όλα αυτά τά πρόσωπα ξέρουν πολύ καλά ότι ό πατέρας σου ήταν άθώος. Καί όμως κράτησαν έχθρική στάσι απέναντί του και βοήθησαν τόν Ρισελιέ νά διαπράξη τό έγκλημα.

— Μάς χρειάζονται σύντομα αυτά τά όνόματα!, λέει ό Τριμπουσόν και χαιδεύει τήν ποντικοουρά που κρέμεται στό πηγούνι του. Θά τούς αναλάβω όλους αυτούς έγώ!

"Ο Βιλλάρ τούς όδηγεί ύστερα από λίγο σ' ένα ευρύχωρο δωμάτιο που βλέπει στό πίσω μέρος του δρόμου.

— "Εδώ θά κοιμηθήτε, τούς λέει.

"Υστερα ρωτάει:

— "Εχετε άλογα;

— Δυστυχώς όχι, λέει τό παιδί. Μ' αυτές τίς φασαρίες μείναμε δίχως άλογα.

— Δέν υπάρχει λόγος νά στενοχωριέστε! Θά σάς έτοιμάσω δυό απ' τά καλύτερα που έχω. Νά κοιμηθήτε ήσυχοι. "Αν παρουσιαστή ανάγκη, θά σάς ξυπνήσω έγώ.

— Λές νά έχουμε έπισκέψεις απόψε; ρωτάει ό Τριμπουσόν που είναι έτοιμος ν' άρχισή...νά τρέμη. Βαρέθηκα νά βλέπω νά ξεφυτρώνουν κάθε στιγμή μπροστά μου σά μα-

νιάρια σωματοφύλακες του Ρισελιέ! "Οχι πώς φοβάμαι. "Αλλά συχαίνουμαι τά αίματα.

"Ο Βιλλάρ χαμογελάει και άνασκηκώνει τούς ώμους.

— Κανείς δέν ξέρει τί μπορεί νά γίνη!, λέει. "Οποιος φυλάει τά ρούχα του έχει τά μισά.

Πρίν φύγη, δίνει ένα χαρτί στόν "Ανρού.

— Αύτά είναι τά πρόσωπα που πρέπει νά συναντήσης, κύριε Ντυβερνουά, του λέει. Είναι γραμμένα σέ τουτό τό χαρτί. Έίτε με τό καλό είτε με τό άγριο, πρέπει νά υποχρεωθούν νά πούν τήν άλήθεια γιά τόν πατέρα σου.

— Εύχαριστώ, λέει τό παιδί. Θά κάνω ό,τι χρειάζεταιαι.

— Καί κάτι άλλο. Θά σάς τό πώ τώρα γιά νά τό ξέρετε. Στήν όδό Βοσγίων, πλάί στόν χειμμάρο που διασχίζει τήν μικρή πλατεία του "Αγίου Σεβαστιανού, είναι τό πανδοχείο «Δυό Γέφυρες». "Ανήκει στόν άδελφό μου τόν Φερνάντ. Σέ περίπτωση, που γιά τόν ένα ή τόν άλλο λόγο δε θά μπορέσετε νά με συναντήσετε, άπευθυνθήτε στόν Φερνάντ. Θά σάς έξυπηρετήση σέ ό,τι ζητήσετε. Θά τόν ειδοποιήσω έγώ και θά ξέρη ποιοί είστε...

Τούς καληνυχτίζει και φεύγει. Κι' ύστερα από λίγο, τό δωμάτιο γεμίζει από βροντές κι' έναν άνατριχαστικό θόρυβο γυαλικών και παληοσιδε-ρικών που κατρακυλάνε έδώ κι' εκεί: "Ο Τριμπουσόν ροχαλίζει μακάρια!

Τὸ μακάριο ὅμως αὐτὸ ροχαλητὸ διακόπτεται τὰ ξημερώματα ἀπὸ ἀγριους κρότους καὶ φωνές, ποὺ γεμίζουν τὸ δρόμο ἔξω ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ πανδοχείου. Ὁ Ἀνρύ, ποὺ κοιμάται πολὺ ἐλαφρά, τινάζε-ται ἀπὸ τὸ κρεββάτι του. Αὐτὴ ἡ φασαρία δὲν τοῦ ἀρέσει καθόλου. Ξυπνάει τὸν Τριμπου-σὸν καὶ ἀρχίζουν κι' οἱ δυὸ νὰ ντύνωνται βιαστικά. Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, πρέπει νὰ εἶ-ναι ἐτοιμοί.

— Μὰ σὰς λέω πὼς δὲν εἶ-ναι ἐδῶ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ζητᾶτε!, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Βιλλάρ. Γιατί νὰ σὰς πῶ ψέματα;

— Θὰ ψάξουμε καὶ θὰ δοῦ-με ἂν λές ἀλήθεια ἢ ψέματα!, ἀπαντᾷ κάποιος. Ἐμπρός, παιδιά! Ψάξτε ὅλες τὶς κά-μαρες. Τοῦτος ὁ Βιλλάρ εἶναι ἐχθρὸς τοῦ καρδιναλίου καὶ μπορεῖ κάπου νὰ τοὺς ἔχη κρυμμένους.

Σχεδὸν ἀμέσως ἀκούγεται ποδοβολητὸ στὴν ξύλινη σκά-λα ποὺ φέρνει στὴν κάμαρή τους. Κάποιοι ἀνεβαίνουν βια-στικά.

— Χριστούλη μου!, ξεφω-νίζει ὁ Τριμπουσόν. Γιὰ μένα ψάχνουν! Χαθήκαμε!

Καὶ τρέχει καὶ τρυπώνει κάτω ἀπὸ ἕνα τραπέζι. Τώρα ποὺ νομίζει πὼς ἀσφαλίστηκε ...δίνει κουράγιο στὸν μικρὸ κύριό του.

— Θάρρος, κύριε Ἀνρύ!, φωνάζει. Ἀπάνω τους νὰ τοὺς φάμε τὸ μάτι! Δώσε τους νὰ καταλάβουνε. Ἐδῶ εἶμαι ἐ-γώ!

Τὸ παιδὶ κυττάζει γύρω του. Δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ ξε-φύγουν. Νά, τώρα θροντοῦν τὴν πόρτα. Θὰ τὴν σπάσουν. Εἶναι κλεισμένοι σ' ἕνα κλου-βί. Ἐνα παράθυρο ὑπάρχει μονάχα στὴν κάμαρη ποὺ βλέ-πει πρὸς τὸ πίσω μέρος τοῦ πανδοχείου. Τὸ παιδὶ σαλτά-ρει πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ὅμως δὲν προφταίνει νὰ κάνῃ ἕνα βήμα. Ἡ πόρτα πέφτει μὲ πάταγο καὶ δυὸ ἀγριεμένοι σωματοφύ-λακες μὲ γυμνά τὰ σπαθιά, μπαίνουν μέσα.

— Ποιὸς εἶσαι σύ; ρωτᾷνε ἄγρια καθὼς βλέπουν τὸν μι-κρὸ Ντυβερνούα.

Τὸ παιδὶ γυρίζει ἀπότομα καὶ μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι τοὺς περιμένει. Δὲν ἀποκρίνεται. Μονάχα στέκει καὶ τοὺς κυτ-τάζει ἐτοιμοὺς ν' ἀποκρούσῃ τὴν ἐπίθεσι.

— Αὐτὸς εἶναι!, γρυλλίζει ὁ ἕνας. Ἀπάνω του!

Τὰ τρία σπαθιά διασταυ-ρώνονται καὶ οἱ μυτερὲς λε-πίδες τους ἀστράφτουν μέσα στὸ στενόχωρο τοῦτο δωμά-τιο τοῦ πανδοχείου. Τὸ παιδὶ ἀγωνίζεται ἀπ' ἐλπίσμένα. Στέλνει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ χτυπήματα καὶ τὸ ψίφος του κόβει τὸ δρόμο στὸ ἀτσάλι ποὺ ἀπειλεῖ τὸ στήθος καὶ τὰ πλευρά του. Ξιφομαχεῖ μὲ ὅ-λους τοὺς κανόνες. Οἱ ἄλλοι ὅμως, οἱ δυὸ σωματοφύλακες, δὲν λογαριάζουν τίποτα. Ξε-χνοῦν τὰ προσχήματα καὶ βλα-στημοῦν καὶ μουντάρουν καὶ προσπαθοῦν νὰ χτυπήσουν ὅ-πως μποροῦν. Ὁ ἕνας μάλι-στα, ἕνας ψηλὸς καὶ σωματώ-

δης ὥς ἐκεῖ πάνω ἀντρας, πού δὲν μπορεῖ νὰ χωνέψῃ τὸ πῶς τολμáει νὰ χτυπιέται μαζί του ἕνα τόσο δά παιδί, σφίγγει κάθε τόσο τὰ δόντια καὶ φοβερίζει.

— Παραδόσου, πιτσιρίκο!, τοῦ φωνάζει. Γιατὶ δὲν ἀστειεύουμαι. Θὰ σὲ σουβλίσω μὲ τὸ σπαθὶ μου καὶ θὰ κλαῖς!

— Ἄν τὰ καταφέρῃς, χαλάλι σου!, ἀποκρίνεται ψύχραιμα ὁ Ἄνρῦ.

— Μὰ ποῖός διάλογος εἶσαι καὶ πιστεύεις πὼς θὰ ξεφύγῃς!, τοῦ φωνάζει ὁ ἄλλος. Μὲ λένε Γκαρπὲτ κι' ὅλο τὸ Παρίσι ξέρει πὼς δὲν ὑπάρχει δεῦτερος στὸ σπαθὶ σὰν καὶ μένα.

— Καὶ κάποιος ἄλλος εἶχε πῆ μιὰ τέτοια κουβέντα σ' ἕνα καράβι. Τὸν λέγανε Ροσεφόρ. Μὰ ἔπεσε στὴ θάλασσα ὅταν εἶδε τὰ σκοῦρα!

— Ὁ Ροσεφόρ; Ξιφομάχῃσες μὲ τὸ Ροσεφόρ; ρωτᾶνε κι' οἱ δυὸ μαζί.

— Ναί!, λέει τὸ παιδί χαμογελῶντας. Καὶ δὲν ἔχασα. Λοιπὸν φυλάξου, λεβέντη μου!

Καί, καθὼς μιλάει, σαλτάρει καὶ ἡ μύτη τοῦ σπαθιοῦ του τρυπάει τὸν ὦμο τοῦ σωματοφύλακα πού λέγεται Γκαρπὲτ. Μά, τὴν ἴδια στιγμή, ὁ ἄλλος μουντάρει σὰν λιοντάρι ἀπάνω του. Ὁ μικρὸς Ντυβερνουά δέχεται ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὸν καρπὸ καὶ τὰ δάχτυλά του παραλύουν. Τὸ ξίφος του πέφτει στὸ πάτωμα. Ἀφίνει μιὰ κραυγὴ πόνου. Ὅμως δὲ χάνει τὸ κομμάγιό του. Σκύβει. Ἀλλὰ ὁ

ἄλλος δὲν τὸν ἀφίνει. Τὸ παιδί τὸν βλέπει νὰ ὀρμάῃ σὰν τίγρις ἀπάνω του καὶ μέσα στὴ ζάλη του ξεχωρίζει τὴν ἀστραφτερὴ λεπίδα τοῦ ξίφους του νὰ σημαδεύῃ τὴν καρδιά του. Τινάζεται πρὸς τὰ πίσω, γέρνει πλάγια καὶ ξεφεύγει τὸ χτύπημα.

— Τώρα θὰ σὲ σουβλίσω μὲ τὴν ἡσυχία μου!, μουγγρίζει λυσσασμένος ὁ σωματοφύλακας κι' ἐτοιμάζεται γιὰ τὸ τελειωτικὸ χτύπημα. Δὲ μπορεῖς νὰ ξαναπάρῃς τὸ ξίφος σου καὶ τὸ δικό μου, ὅπως βλέπεις, εἶναι στὰ χέρια μου. Στοιχηματίζω πὼς σὲ λίγο θὰ βάλης τὰ κλάματα!

Τὸ παιδί τὸν βλέπει τώρα πού ἔρχεται μὲ ἀργὸ δῆμα πρὸς τὸ μέρος του. Ἐχει τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στοὺς ὤμους καὶ τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπαίσια. «Εἶμαι χαμένος!», συλλογίζεται. «Εἶμαι χαμένος!». Καὶ νοιώθει κρῦν ἰδρώτα νὰ κατρακυλᾷ ἀπὸ τὸ μέτωπό του. Ὁπισθοχωρεῖ μερικὰ βήματα. Μὰ ὁ σωματοφύλακας ὀλοένα καὶ πλησιάζει περισσότερο. «Θεέ μου, βοήθησέ με!», παρακαλεῖ ὁ Ἄνρῦ. Δὲν ὑπάρχει ἄλλο μέρος νὰ ὀπισθοχωρήσῃ πιο πολὺ. Ἐχει στριμωχτὴ στὸν τοῖχο καὶ τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ σπαθιοῦ πού τὸν σημαδεύει. Εἶναι ἀσπλος στὴ διάθεσι ἐνὸς ἀγριμοῦ πού τὸν κυττάζει μὲ μῖσος.

— Ἄν προφτάσῃς, κάνε τὴν προσευχή σου, μωρό!, καγχάζει ὁ σωματοφύλακας. Σὲ λί-

γο θα ἔχης γίνει ...ἀγγελάκι καὶ θα ταξιδεύης στὸν οὐρανό!

Τὸ σπαθὶ σηκώνεται καὶ ὁ Ἀνρὺ σκύβει γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ φοβερὸ χτύπημα. Μὰ τοῦτο τὸ χτύπημα δὲν εἶναι γιὰ νὰ δοθῇ ποτέ! Τούτῃ ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ βλέπει τὸν ἀντίπαλό του νὰ κλονίζεται, νὰ γυρίζῃ πρὸς τὰ πίσω ξαφνιασμένος, νὰ βλαστημάῃ ἀγρία, νὰ προσπαθῇ νὰ συγκρατήσῃ, νὰ χάνῃ τέλος τὴν ἰσοροπία του καὶ νὰ ξαπλώνεται φαρδὺς «πλατὺς στὸ πάτωμα. Τὸ παιδί βγάζει μιὰ κραυγὴ χαρᾶς.

Ὁ Τριμπουσὸν ἔχει ἐπέμβει...κεραυνοβόλα! Ἐχει συρθῇ κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι ποὺ ἦταν κρυμμένος κι' ἔχει ἀρπάξει τὰ πόδια τοῦ σωματοφύλακα καὶ τὰ τραβάει ἀπὸτομα πρὸς τὰ πίσω. Τοῦτο τὸ κόλπο τοῦ Τριμπουσὸν κάνει τὸν σωματοφύλακα νὰ σωριαστῇ στὸ πάτωμα καὶ γλυτώνῃ ἀπὸ βέβαιο θάνατο τὸν Ἀνρὺ...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅμως. Γιατὶ ὁ σωματοφύλακας σηκώνεται ἀπειλητικὸς πάλι. Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ πλήξῃ μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ τὸν ἄοπλο Ἀνρὺ. Γιατὶ πρέπει νὰ κἀνῃ δυὸ βήματα μπροστά. Κι' ἔτσι θὰ ἀφήσῃ στὴ διάθεσι τοῦ Τριμπουσὸν ἓνα πεταγμένο σπαθὶ — τὸ σπαθὶ τοῦ πρώτου πληγωμένου σωματοφύλακα. Νὰ σκύψῃ καὶ νὰ τὸ πιάσῃ κι' ἐκεῖνο πάλι δὲν τοῦ εἶναι μπορετό, γιατί ὁ Τριμπουσὸν караδοκεῖ μὲ μιὰ καρέκλα στὸ χέρι. Μόλις σκύ-

ψῃ, θὰ τοῦ τὴν καταφέρῃ στὸ κεφάλι. Νὰ κρατήσῃ μακριὰ μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ τὸν βαρελαειδῆ ἀντίπαλό του πάλι θὰ εἶναι ἐπικίνδυνο γιατί ἔτσι θὰ βρῇ εὐκαιρία ὁ Ἀνρὺ καὶ θ' ἀναπληρώσῃ τὸν Τριμπουσὸν στὴν ἐπίθεσι.

Γιὰ τρία λεπτά καὶ οἱ τρεῖς ἀντίπαλοι ἔμειναν ἀκίνητοι στὴ θέσι τους. Ὁ Ἀνρὺ Ντουβερνουά γονατιστός, περίτρομος ἑτοιμὸς νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὴν παραμικρὴ ἄστοχῃ κίνησι τοῦ σωματοφύλακα. Ὁ Τριμπουσὸν, γελαστός καὶ πολυμήχανος, ἑτοιμὸς νὰ τοῦ σερβίρῃ τὴν καρεκλιά, καὶ ὁ σωματοφύλακας στὴ μέση, μὲ καρφωμένη τὴ ματιὰ στο σπαθὶ ποὺ θρискόταν χάμω.

Ξαφνικά, ὁ δαιμόνιος Τριμπουσὸν ἄφησε τὴν σκόπιμῃ κραυγῇ ποὺ ἦταν μοιραία γιὰ τὸν σαστισμένο σωματοφύλακα:

— Ἀπάνω του Ἀνρὺ!

Ὁ σωματοφύλακας ἔκανε ἓνα βῆμα μπρός. Μὰ πρὶν ἢ ἄκρῃ τοῦ σπαθιοῦ τοῦ ἀγγίξῃ τὸν μικρὸ ἵπποτη, δέχτηκε τὴν καρέκλα τοῦ Τριμπουσὸν στὸ κεφάλι ποὺ τὸν ἄφησε ἀναίσθητο.

Στὸ μεταξύ ὅμως ἔχει σηκωθῇ ὁ ἄλλος σωματοφύλακας, ὁ πληγωμένος, καὶ ἑτοιμάζεται νὰ πάρῃ ἀπὸ κάτω τὸ σπαθὶ του. Μὰ ὁ Τριμπουσὸν μὲ μιὰ δυνατὴ τακουνιὰ τοῦ τσακίζει τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ. Συγχρόνως, μὲ τὸ ἄλλο τοῦ χέρι, τοῦ δίνει μιὰ περιποιημένη γροθιά στὸ στομάχι καὶ τὸν διπλώνει σὰν ἐφημερίδα.

— Έμένα με λένε Τριμπουσόν!, φωνάζει. "Όταν ήμουνα στο Άλγέρι, είχα τσακίσει με μια καρέκλα όγδόντα τρία κεφάλια!...

Καθώς μιλάει όμως, έτοιμάζεται νά... τρυπώση πάλι κάτω από τὸ τραπέζι. 'Από τὴ σκάλα ἀκούγονται καινούργια δήματα.

— Έδῶ Τριμπουσόν!, φωνάζει τὸ παιδί καθὼς σκύβει καὶ παίρνει τὸ σπαθί του. 'Απ' τὸ παράθυρο. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος δρόμος! "Ελα μαζί μου.

Ὁ Τριμπουσόν σταματάει τὴν ἐπίθεσι...ἐναντίον τοῦ τραπέζιου καὶ τρέχει κοντά του. Ὁ Ἀνρὺ σπάει τὰ τζάμια καὶ ρίχνει μιὰ ματιὰ πρὸς τὰ ἔξω. Κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο ὑπάρχουν δυὸ ξεκούραστα ἄλογα. Ὁ Βιλλάρ ἔχει κρατήσει τὸ λόγο του.

— Σωθήκαμε!, λέει χαρούμενα ὁ μικρὸς Ντυβερνιουά. Ἐμπρός, πῆδα πρώτος, Τριμπουσόν.

Ὁ ὑπηρέτης δὲ θέλει δεύτερη κουβέντα. Πηδάει σάν... ἀετὸς στὸ κενό, παίρνει μερ-

κὲς τοῦμπες στὸ χῶμα καὶ σκαρφαλώνει στὸ ἓνα ἀπὸ τὰ δυὸ ἄλογα. Μισὸ λεπτὸ ἀργότερα, σαλτάρει καὶ τὸ παιδί. Ζυγιάζει τὸ κορμί του καί, καθὼς πηδάει, βρίσκειται κατ' εὐθείαν στὴ σέλα τοῦ ἀλόγου ποὺ περιμένει.

— Δρόμο, Τριμπουσόν!, διατάζει.

Οἱ δυὸ καθαλλάρηδες ξεκινοῦν. Μὰ σχεδὸν ἀμέσως οἱ σφαίρες ἀρχίζουν νὰ σφυρίζουν σὰ δαίμονες γύρω τους. Οἱ σωματοφύλακες τοὺς εἶδαν καὶ πυροβολοῦν ἀπὸ τ' ἄλλα παράθυρα τοῦ πανδοχείου.

— Θαρρῶ πῶς αὐτὴ τὴ φορά θὰ γίνουμε μακαρίτες!, ξεφωνίζει τρομαγμένος ὁ Τριμπουσόν. Χριστοῦλη μου, βάλε τὸ χέρι σου γιατί χαθήκαμε!

Ἀλλὰ τώρα δὲν εἶναι μανὰχα οἱ σφαίρες. Πέντε σωματοφύλακες καβάλλα στ' ἄλογα τρέχουν ξοπίσω τους φωνάζοντας. Καί, μέσα στὸ ἤρεμο αὐτὸ ξημέρωμα τοῦ Περισιού, ἀρχίζει ἓνα ἄγριο ἀνθρωποκυνήγι...

ΤΕΛΟΣ

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩΪΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 ♦ 'Αριθ. 2 ♦ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, 'Αριστέϊ-
δου 174. Προϊστ. Τυπ.: Α. Χατζηθασιλείου, 'Αμαζόνων 25

Στὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 3, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν
ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

Ο ΑΝΙΚΗΤΟΣ ΕΙΦΟΜΑΧΟΣ

ὁ Μικρὸς 'Ιππότης καὶ ὁ...τρομερὸς Τριμπουσὸν ἀν-
τιμετωπίζουν ὁλόκληρη τὴ σωματοφυλακὴ τοῦ Καρ-
διναλίου καὶ πολεμοῦν μὲ ἀμέτρητους ἀντιπάλους,
γιὰ νὰ φτάσουν ὡς τὴ Βασίλισσα καὶ νὰ τὴ σώσουν!

"Ἐνα τεύχος, ὅπου ὁ ἥρωϊσμός τοῦ μικροῦ μο-
νομάχου προκαλεῖ ρίγη ἐνθουσιασμοῦ καὶ δάκρυα!

